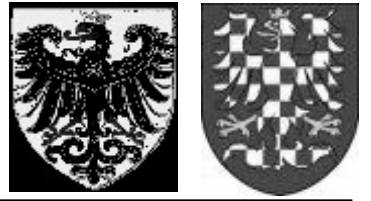

NOVINY

Volume 5 Issue 176 (676)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

2. VI. – 15. VI. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 2.června
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

V poslední době to jde s právem do háje. Dočetli jsme se, že v Česku jedenatřicetiletý Ukrajinec hodil na dům, kde bydlela rodina s dvouletou dcerou láhev s hořlavinou. Jen díky duchapřítomnosti otce, který oheň dokázal uhasit, se nikomu nic nestalo. A světe div se, na pachatele tohoto závažného trestného činu nebyla uvalena vazba a bude dál stíhán na svobodě. Byl propuštěn přímo na pokyn dozorujícího státního zastupitele.

V Austrálii je to samé, Nezletilí afričánci či Aboridžinci kradou auta, přepadávají lidi, a když je policie chytí, soudy je propustí z vazby na svobodu.

Pokrokoví soudci dokonce nedávno za zabití mladého otce indickým „Uber“ řidičem v Adelaide dali podmínku.

Austrálie se v posledních letech neuvěřitelně změnila a mnoho politiků a byrokratů se tu chová, jako by už jsme byli socialistická republika.

Bohužel budoucnost vidím dost černě. Zvláště, když opět zvítězil sociálismus v čele se soudruhům Albanese. Nikdo z tisku či televize se nediví, že „true blue“ Australani jsou v menšině, a že v posledních pár letech importovali miliony komunistů z Číny a pokrokové soudruhy z Indie a Muslimy, všichni, kteří poslušně volí, jak jim to soudruzi nakázali.

Všimněte si, že jihoafrickým bílým farmářům nepovolili imigrovat do Austrálie, hádejte proč.

chtěl bychom si pomáhat.

Franta hledá východisko

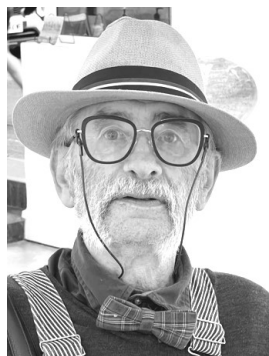
Eugenie Trützschler-Fügnerova von Falkenstein

Předmluva

Pěší zona mezi centrálními náměstím Mariánským a Sendlinger Tor v Mnichově patřila bezpochyby mezi nejživější místa nejen tohoto města, ale také v Evropě.

Ale dnes krátce po 9.00 hodině - jsme zde mohli potkat jen málo lidí. Většinou spěchali do jednoho z mála

kanceláří nacházejících se mezi nespočty obchodními domy. K těm málo, kteří nespěchali a kteří v Kaufinger ulici- jak se tato pěší zona oficiálně jmenovala – sem přišli, aby si prohlíželi výkladní skříně, patřil Franta. Potom co vystoupil z podzemní dráhy na Mariánském náměstí, je již skoro pět minut díval a to – již po nesčíte- - na tancující řemeslníky, zvané Šeffler na radničním orloji. Jako

vždy, když byl v Mnichově, je srovnával okem nejen truhláře, ale restaurátora altářů se svatými figurkami na orloji Staroměstské radnice svého rodného města Prahy. Ano, obě skupiny figur byli

opravdu mistrovské dílo. Také dnes měl dojem, jako by figurky, přesto, že mezi jejich vyrobením leželi století- něco spojovalo. Co to ale bylo, co je spojovalo, na to také dnes nemohl přijít.

Teprve když pomalu začlo sněžit, si Franta uvědomil, jak mu bylo zima. Tlustou modrou vlněnou čepici natáhl pevněji přes uši, několikrát obě svalnaté pěsti klepal proti sobě a snažil se *Schnalle* pásku bundy vnutit přes svoje korpuletní břicho do poslední volné dírky. Po několika pokusích při kterých zatajením dechu chtěl svoje břicho donutit se stáhnout, se utážením pásku vzdal a nechal obě konce pásku volně podél obnošené hnědé bundy sem a tam *baumeln*.

Rozhlédl se kolem sebe, potom šel vlevo kolem obchodního domu Hetie Kaufingrovu ulici směrem k náměstí Sendlinger Tor. Aby se v pánském obchodním domě Hirmer mohl podívat do výkladní skříně jestli tam neudiví pěknou bundu, která by jeho starou nahradila, přešel skoro ve prostředku pěší cony na druhou stranu. Ale místo zimních bund byla ve výkladu velmi vkusně aranžována již jarní modní kolekce. Franta krátce zapřemýšlel, jestli má do obchodu vejít a po bundě se poptat. Když si ale uvědomil si, že taková bunda tady bude stát nejméně dvakrát tolik co by stále v Praze, nápadu *se vzdal*. Dnes večer je zase doma a zítra může s hledáním nové bundy po pražských obchodech začít. Franta nahlas vzdychl, otočil se a šel pomalu zpátky směrem k Mariánskému náměstí.

Když krátce po 9.30 vstoupil do obchodního domu Hertie, cítil jak mu z vnitřku domu veje teplo vstříc. Rychle si sundal čepici a rukavice, obojí si nacpal do kapes bundy a jel na pohyblivých schodech až do třetího nevyššího patra obchodního domu. Zde k prodeji nabízené knížky, sešity a veškeré další kancelářské potřeby ho v podstatě vůbec nezajímali.

Jen ze zvědavosti si v západních obchodních domech prohlížel vše. Kdo ví jestli se ho někdo v Praze v hospodě nezeptá: „A jak tam vypadají spojky na papír?“

Na chvíli se zarazí a potom vysvětlí: „Samozřejmě nejsou jako u nás ..existují barevné, červené, žluté, ale také zelené...“

V oddělení s kancelářským zbožím si Franta uvědomil, že mimo něj tam nikdo není.

Hlavně protože až ke svému odjezdu do Prahy měl hodně času, tak si věci na dlouhých stolech prohlížel, jednotlivé bral do ruky a podrobně se na ně díval. Napadlo ho, co lidi s takovým ohromným výběrem vůbec mají začít. V jednom regálu stáli tři různé exempláře plánu města Mnichova. Franta je vyndal všechny najednou z regálu a porovnával jejich sílu.

Jeden exemplář se mu zdál tenčí, ten si strčil do levé kapsy od bundy, druhé dva dal zpátky do regálu. Najednou si uvědomil, co figurky spojovalo, žádná z nich nepředstavovala zrádce

Březen 1982

Jako pravidelně stál 8.30 – 9.00 hodinou soudruh Kudrnáč se sklenicí kremžské horčice naplněnou vodkou u okna své kanceláře v Bartolomějské ulici a přemýšlivě pozoroval kolemjdoucí. Když na jeho psacím stole po třetí zvonil telefon, velký štíhlý černovlasý muž se s nevolí pomalu od okna otočil a vzal sluchátko do ruky „Halo“

Když slyšel skřípání v telefonu věděl, že je to Karel, jeho kontaktní partner na československém velvyslanectví v Bonnu.

„Halo“, opakoval soudruh Kudrnáč. Skřípání následovalo krátké zakašlání.

Karlův hlas zněl extrémně drsně: „Žena z akce Nikola musí během příštích 24 hodin do Prahy dojet. Víš o co jde.“

Spojení bylo přerušeno. Soudruh Kudrnáč zavěsil vidličku od telefonu do držátka a vrátil se k oknu. Jinak, než před tímto rozhovorem, se na kolemjdoucí již nemohl soustředit. Obličej mladé ženy, která po několika měsících má zase přijet do Prahy, se tak dlouho spojovala s obličejem kolemjdoucích žen, až se s nimi *verschmolz*

Ted viděl už jen jí, její tmavé vlasy, její štíhlou postavu.

Soudruh Kudrnáč si musil připustit, že se na její příjezd už těší, dokonce hodně těší.

Nejen tato skutečnost byla důvodem, proč soudruh Kudrnáč prošel příští den a to již v 7.50 hodin, tedy krátce před oficiálním otevřením centráli pro policejní hlášení cizinců a československých občanů žijících v kapitalistickém zahraničí v přímé blízkosti Olšanských hřbitovů, zadním vchodem do budovy, sedl si do čekárny, rozprostřel před sebou dnešní

Rudé Právo a začal si v něm číst.

Krátce po tom, co přesně v 8.00 hodin byl otevřen hlavní vchod do budovy, vstoupilo do čekárny devět lidí. Jako vždy byla mezi nimi také Alžběta.

V 9.05. hodin vstoupil do té samé tramvaje. Jinak ale než při jejich posledních návštěvách, nevystoupila v centru, ale na autobusovém nádraží. Zde vystoupit neporozorován Alžbětou bylo vzhledem k množství lidí, kteří zde také vystupovali pro soudruha Kudrnáče bez problémů. Následoval jí několik set metrů až ke stanici autobusu jedoucí směrem do Štechovice.

Na rozlehlém náměstí ve Zbraslavi, byli jediní cestující, kteří vystoupili. V tomto momentu se Alžběta na soudruha Kudrnáče usmála. Během toho, co si uvědomoval, že proti své vůli rudne, se Alžběta od něj odvrátila a rychlými kroky šla směrem k zámku.

Soudruh Kudrnáč šel pomalu s pokud možno velkým odstupem za ní a přemýšlel, jestli má na ní jít až do jemu neznámému zámku nebo ne. Když uviděl hospodu U krále Václava, variantu jí sledovat až do zámku zavrhl.

Soudruh Kudrnáč si řekl, že malé osvěžení by mu neškodilo a vstoupil do výčepu.

Jak v českých hospodách zvykem, stáli ve výčepu, přes ranní hodinu, již čtyři muži v montérkách a pili pivo. **Pokračuje na stranách 6 - 7**

Pondělí 2. června

Berlínský soud znemožňuje zadržování migrantů na hranici A Moskva chce uznání čtyř regionů za ruské Zdechovský žaluje u europarlamentu na Slováky Írán se chystá odmítnout americký návrh jaderné dohody Fiala přiznal, že věděl o Blažkově operaci s bitcoiny Prezident Pavel nechce demisi čtyři měsíce před volbami Soud zp rostil Vrabela z obžaloby ze šíření poplašné zprávy A Pavel nepovažuje za vhodné, aby vláda podávala demisi. Blažka je připraven odvolat Sociální demokracie půjde do voleb samostatně U nás proměnlivé počasí, chvílemi sluníčko, někdy déšť

Úterý 3. června

Wildersova protiimigrační strana odešla z nizozemské vlády A Ukrajina zaútočila na Krymský most Ruský velvyslanec označil vztahy s Českem za nulové Jižní Korea zvolila nového prezidenta Koalice jedná o bitcoinové aféře Do Prahy přiletěl nizozemský král s chotí Merkelová podepisovala v Praze svoji knihu Pavel pokládá bitcoinovou aféru za průšvih U nás vlažné počasí, se sluníčkem i deštěm

Středa 4. června

Trump telefonoval s Putinem EK schválila Bulharsku zavedení eura Německé soudy brání chránit hranice před ilegálními migranty A Írán bude dál obohacovat uran Vláda podepsala dohodu s Korejci o dostavbě Dukovan Ekologové se netají rozladěním z podpisu smlouvy s Korejci A Prezident Pavel přijal Blažkovu demisi a vyměnili si navzájem s holandským králem medaile. Bezpečnostní rada státu jedná po bitcoinové aféře U nás velmi teplý den, nejdřív slunce, pak zataženo

Čtvrtek 5. června

Nizozemská královna Máxima za Halíkovy asistence předala zvon A Rutte navrhuje dávat 5 % na obranu Čtyři týdny německé ostrahy hranic odmítlo 160 migrantů Slovenská sněmovna zakázala sankce proti Rusku Izraelci získali dvě těla umučených v Gaze ANO vyvolá schůzi pro pokus o nedůvěře vládě Blažka dostali do parlamentu, vysvětloval bitcoingate Dozimetr Redl je soudně svéprávný U nás celkem teplo, ale pod mrakem a občas deštíky

Pátek 6. června

Německý soud umožnil ilegálním migrantům vstup do země A Podle Peskova je válka s Ukrajinou otázka existence Ruska Roztržka Trumpa s Muskem nabývá groteskních rozměrů A Soud blokuje Trumpův zákaz vstupu zahraničních studentů na Harvard Nad Prahou prolétla letadla na památku vyloďení v Normandii. A Od smrti spisovatele a novináře Ludvíka Vaculíka uplynulo deset let. Cholerik, násilník, skrblík, mizogyn a zvrhlík, to jsou hlavní charakteristiky Ludvíka Vaculíka v knize jeho dcery. Ta se narodila z Vaculíkova paralelního vztahu s Lenkou Procházkovou Sněmovnu blokuje debata o bitcoinové kauze SPD v průzkumech dotahuje SPOLU, vede ANO Soud v Písku osvobodil aktivistku Peterkovou U nás slunečný dem, pak prudký liják

Víkend 7. – 8. června

ANO navrhne schůzi sněmovny o nedůvěře vládě Izrael nedovolí Grétě Thurnbergové přistát u Gazy **O Grétě viz strana 9 těchto Novin** Zvolený polský prezident Nawrocki chce posílit V4 Sudetští Němci na sjezdu ocenili smíření s Čechy Rusové vpadli do Dněpropetrovské oblasti O bitcoinech věděl i ministr Dvořák (STAN) STAN je velmi rozhořčen bitcoinovou aférou Exministr Blažek pozastavil členství v ODS U nás víkend s prudkými krátkými lijáky

Pondělí 9. června

Rusko a Ukrajina začaly s další výměnou zajatců. Domů se vrací i padlí A Ubili je k smrti, protože neuměli arabsky. Vyšlo najevo, proč Hamás zabil Thajce Zemřel geniální muzikant z Woodstocku Sly Stone, kterého srazil na kolena kokain V Německu začíná vznikat odpor proti větrným elektrárnám a zelené politice bývalé vlády. Čína vypustila stíhacího predátora. Má drtit neviditelné letouny USA ODS a ANO chtějí odvrátit pozornost od pravých viníků bitcoinové kauzy, míní Rakušan Seniorka, která se probudila v rakvi poté, co ji koronerka mylně prohlásila za mrtvou, po několika dnech v nemocnici zemřela

Úterý 10. června

Trump momentálně nechce akci proti Íránu Ukrajina a Rusko vyměňují zajatce USA už oslabily podporu vzniku palestinského státu Teror ve škodách – dnes v Rakousku a Francii Nově jmenovaná ministryně spravedlnosti Decroix zahájila činnost A Policie všude možné zatýká (NCOZ) Rakušan odmítá odchod svého člověka kvůli bitcoinové kauze A Nejvyšší soud odmítá kritiku, že umožnil bitcoinovou kauzu U nás dopoledne hezky, odpoledne se zatahlo, bylo příjemné teplo

Středa 11. června

Němečtí sociální demokraté chtějí smíření s Ruskem V USA se chystá povstání proti Trumpovi Porota poslala Winsteina na 23 let do vězení Elon Musk se omlouvá za své výroky proti Trumpovi Také Texas nasadí Národní gardu proti výtržnostem Rada ČT vybrala pět finalistů na post generálního ředitele A Prezident Pavel nechce pustit komunisty k obraně a zahraniční politice Senát odmítl „slovní hodnocení“ místo známek v 1. a 2. třídě ZŠ A Vojáci dostanou přidáno U nás sluníčko i zataženo, celkem chladno

Čtvrtek 12. června

Ironie: slaví se 40 let Schengenu Všichni čekají zásah Izraele proti atomovému programu Íránu A Výtržnosti pakáže pokračují v Los Angeles a dalších městech USA Tesla chce v Evropě zavést auta bez řidiče Nesmysl s potahováním našich vojáků kvůli zajatci v Afghánistánu končí A Za fiasko Pirátů v digitalizaci může pan Trpkoš, žalují Piráti Nečasovi se rozvádějí ze stresu ze soudních řízení Konal se paměti závod 1000 mil československých U nás hezký den se sluníčkem, žádné horko

Pátek 13. června

Po celý pátek trvaly izraelské nálety na jaderné zdroje Íránu A Trumpova vláda vyzvala půl milionu migrantů k opuštění USA V irském Portadownu vypukly násilné protimigrační protest A Rusko zaznamenalo zvýšení svého exportu Čeští politici většinou schvalují izraelský útok na íránská jaderná centra a Sněmovna uvalila na firmy zátěž povinného spojení na penzi náročných profesí Lidovci podrží vládu při hlasování o důvěře Piráti budou hlasovat proti vládě, pokud spravedlnost a finance nepovedou „odborníci“ U nás krásný letní den se sluníčkem

Víkend 14. června – 15. června

Trump vetoval úmysl Izraele zabít ajatolláha Chameneiho Polský Ústavní soud konstatuje, že green deal je v rozporu s principem polské suverenity Izraelsko íránský konflikt pokračuje V Minnesotě zastřelili političku Demokratické strany Rusko chce postavit jadernou elektrárnu na Měsíci Podle průzkumů dál vede ANO, Spolu mírně oslabilo, komunisté klesli na 5 % Česko vyšle repatriační let do Izraele Začala „muzejní noc“ U nás horký víkend, v neděli večer déšť

Vyděšení rakouští školáci pod tíhou šikany hromadně konvertují k islámu

Pokousaní učitelé, šestiletí konvertité a hřímání „Alláh akbar“ po chodbách. To není výjev z Kábulu, ale z jedné z mnoha vídeňských základních škol, kde už tvoří děti muslimských migrantů drtivou většinu osazenstva.

Útočící muslimském žáky omlouvají tím, že je asi najednou autistický nebo má psychickou poruchu.

Vrbětice

Milan Navrátil nám napsal:

(Vydavatel, nevíme, zdali je to pravda nebo ne)

Sdílím z komentáře Růženky Karfíkové

Exploze ve Vrbeticích v roce 2014 byly zinscenovány za účelem zametení stop po chybějícím inventáři ve skladech, kdy tisíce kusů zbraní a munice byly ze skladů vyvezeny na Ukrajinu, ale odtamtud zbraně a munice pokračovaly do Sýrie do rukou tehdejší Free Syrian Army a později Islámského státu bojujícího proti

Bašáru Asadovi, a to v ostrém rozporu s mezinárodním zbrojním embargem na dodávky zbraní do Sýrie.

Zbraně z Vrbetic se dosud nachází v Sýrii a právě ruská GRU vede podle ruské televize jmenné svodky na české občany a členy českých tajných služeb, kteří za touto operací dodávek od roku 2012 stály. Zbraně totiž v Sýrii zabíjely ruské vojáky a ruské občany! Když se ze skladu ztratí zbraně, nebo když je ve skladu rozkrádačka, nebo když velitel skladu začne se zásobami “podnikat” a přeroste mu to přes hlavu a na skladu vznikne obrovské inventární manko a nejde dohledat tisíce kusů zbraní, munice, granátů, raket, raketometů, RPG sestav a další výzbroje, tak se to řeší obvykle dvěma způsoby.

Buď si velitel skladu prožene kulku hlavou a v dopise na rozloučenou se přizná, anebo nechá celý sklad vylétět do povětří. V rozmašírovaném a rozmetaném prostoru po vybuchlém skladu už nikdy a nikdo inventuru provést nedokáže, takže účetně se všechno odepíše. A přesně toto se v roce 2014 stalo ve Vrbeticích podle zdrojů ruské GRU, která vyšetřovala v letech 2015 až 2017, kdo dodává už od roku 2012 povstalcům v Sýrii zbraně české provenience v dokonale zakonzervovaném stavu, což je něco, co je na Blízkém Východě k neuvěření. V Sýrii se na černém trhu obchoduje se zbraněmi z Turecka, z Iráku, ze zemí bývalého Sovětského svazu, a všechny jsou ve strašném stavu. České samopaly SA-58 však dostávali povstalcí FSA minimálně už od roku 2012 v dokonalém a zakonzervovaném stavu od dodavatelů z Ukrajiny, která ale byla jen překladištěm. Ty zbraně pocházely z České republiky. Podle ruské televize se GRU podařilo i podle sériových čísel některých zbraní vystopovat některé české útvary AČR a dokonce registrační štítky bývalé ČSLA. Tohle všechno se dostalo do Sýrie z ČR přes Ukrajinu. A výbuch skladu ve Vrbeticích je dokonalou odpovědí, odkud ty zbraně asi tak pocházely. Viz foto českých samopalů SA-58 z výzbroje Free Syrian Army, které se nyní prodávají v Sýrii na černém trhu.

Australská novinářka byla zasažena do nohy less lethal projektilem. Prezentuje se to samozřejmě jako totalitní zvůle a nástup fašismu Trumpa. Akorát teda, že byla střelena LAPD policistou, které má pod sebou starostka LA, která Trumpa za nasazení Národní gardy kritizovala a tvrdila, že se nic vážného neděje. Jinými slovy, po celém světě slyšíme hysterické řvaní, že Trumpovo vojáky střilejí novináře, ale realita je taková, že je střílí Demokraty ovládaná policie Los Angeles.

A ona sama neměla Media vestu ani přílbu.

Připomínáme. - Ota Rambousek

*21. leden 1923, Praha †3. červen 2010, Praha Před patnácti roky zemřel pražský instalatér, který komunistům a jejich slouhům řádně likvidoval trávení. Americký spisovatel českého původu Otakar Rambousek, patří k těm, kteří se nikdy nezpronevěřili svému přesvědčení ani za cenu dlouhých let v žalářích a v emigraci.

Psát začal až v exilu a jako první autor ve své knize „Jenom ne strach“ vyprávěl strhující příběh bratrů Mašinů se kterými ho pojilo blízké přátelství a měli mnoho společného. Napsal také autobiografický román Paměti lichoběžníka. No a taky mnoho povídek ve kterých s humorem účtuje s léty totalitní absurdity a demonstruje svůj ostře protikomunistický postoj.

www.pametnaroda.cz/cs/rambousek-otakar-20140715-0

Pokracovanie z minulého čísla

Vás s Maxom Durenom delilo niekoľko generácií. Ako ste sa dostali do jeho blízkosti?

Na začiatku 70. rokov som sa zoznámil s jeho tvorbou cez môjho kamaráta Martina Habakuka Beneša, ktorý bol v roku 1968 oficiálnym hovorcom československého klubu hippies. V tom čase pracoval v tlačiarňi Mier na Václavskom námestí a vytlačil mi asi sto kusov letákov môjho manifestu emocionalizmu. Duren od roku 1936 publikoval kritické texty na adresu marxizmu. Jeden z jeho ťažiskových spisov sa volá Antimarx a ten mi zapožičal Beneš. Hovoril som si, že takéhoto človeka musím navštíviť, a tak som si zistil jeho adresu.

V tom čase bol už vdovec. Bol trochu nepraktický typ, tak som mu začal pomáhať. On mi občas hovoril: „Mírku, vy sa o mňa staráte, ako keby ste boli môj syn.“ Mne sa to však zdalo úplne prirodzené.

Neskôr ste v čase normalizácie organizovali doma aj jeho bytové prednášky...

Pozval som ho, aby som rozšíril jeho myšlienky. Eštebáci v tom čase naňho zaviedli ďalší spis, ktorý je významný. Má krycie meno Samotár. Pre mňa to bol vzor politického väzňa. Nebol to krivák ako Egon Bondy, ktorý zmanipuloval mnohých mladých ľudí, a hoci bol štyrikrát angažovaný spolupracovník Štátnej bezpečnosti, vytvoril mýtus, že je vysoko morálnou bytosťou a zásadovým kritikom režimu. Alebo Karel Šrp, tiež agent, ktorý mladým ľuďom okolo jazzovej sekcie radil, nech spoluprácu pokojne podpisu.

Pre mňa bol Maxim strašne dôležitý, pretože to bol charakter, ktorý si stál za tým, čo robil. V normalizácii to bol vzácny typ človeka.

O Maximovi hovoríte ako o solitérovi. No aj o vás hovoria mnohí vaši priatelia z disentu: „Mírek, to je taký underground v undergrounde.“ Prečo?

Ja som sa začal voči undergroundu vymedzovať v dvoch rovinách. S „emocionálnym“ hudobníkom Jirkom Stredom sme sa raz zišli s časťou skupiny Plastic People of the Universe, kde bol napríklad Vráťa Brabenec, Josef Janíček, ale i Jirka Němec. Úplne sme ich šokovali, keď sme kritizovali, že nerobia príliš avantgardnú hudbu, pretože sa držia pravidelného „beatu ako hudobného poriadku“. To boli dosť šialené a drzé výčitky. Navyše sme im vyčítali, že kultúra undergroundu založená na pití alkoholu je zlá. Alkohol bol súčasťou undergroundovej kultúry, ale mňa lákal iný typ kultúry. Videl som, ako alkohol rozkladá partnerské vzťahy. Takže v tomto som bol „underground v undergrounde“, ako hovoríeva kamarát František Čuňas Stárek.

Keď vznikla Charta 77, napriek tomu, že ste boli v undergroundovom spoločenstve, ste ju nepodpísali. Prečo?

Ja som sa o Charte 77 dozvedel už počas jej prípravy koncom roku '76 od Věry Jirousovej. Hovorila mi, že sa pripravuje niečo, z čoho sa režim „poserie“. Keď vznikla Charta 77, začalo sa v undergrounde o jej základnom vyhlásení veľa diskutovať. Veľká časť mojich priateľov to podpísala hneď, mnohí po čase emigrovali. U mňa zohrala úlohu nedôvera. Podpísať niečo, kde je toľko bývalých politikov a bolševikov? Ďalší problém bol, samozrejme, Duren. Vďaka nemu som sa totiž začal zaujímať o filozofiu práva.

Pre mňa bolo dôležité sa vyznať v tom základnom rozpore, ktorý Charta 77 viedla, keď sám Patočka hovoril, že Charta 77 a chartisti sú lojálni voči režimu. Toto som akosi nedokázal pochopiť. Chodil som pravidelne k filozofovi Ladislavovi Hejdánkovi, hovorcovi Charty 77, na jeho bytový seminár, a niekoľkokrát som s ním o tom osobne diskutoval a hovoril, že je to švejkovina, že sa tomu nedá rozumieť a nedávalo mi to zmysel. Keď som pracoval napríklad v tlačiarňi a kradol materiály pre tlač, aby sme od roku 1979 mohli vydávať undergroundový časopis Vokno, ako sme mohli byť lojálni?

Bola Charta 77 podľa vás málo radikálna voči režimu alebo príliš kompromisná?

Chápal som, že mnohí chartisti nemohli povedať: „My tu otvorene bojujeme proti tomuto marxistickému režimu.“

Ja som ju chápal politicky pozitívne, ale prekážalo mi, že to nie je tak otvorene povedané, ako otvorene kriticky hovoril o marxistickom režime trebárs Duren. On si žiadne ilúzie o „dialógu s mocou“ nerobil. Práve preto som ten podpis odmietol.

Môj kamarát Čuňas napísal v roku 1987 takzvaný Dopis štyridsiť adresovaný aktívnemu jadru starších chartistov. Bol to kritický list, ktorý upozorňoval na uzavretosť a nedemokratickosť Charty 77, a požadoval, aby sa mladí ľudia viac podieľali na jej práci. Na nasledujúcom Fóre Charty 77 som prečítal text, kde som sa vymedzil proti jej „apolitickosti“ a tvrdil som, že boj za ľudské práva je bojom za politické práva.

Napriek tomu ste sa však zúčastňovali na činnosti spoločenstva okolo Charty 77...

Bol som súčasťou jej aktivít, ako bolo rozširovanie materiálov Charty 77, zbieranie informácií o politicky odsúdených alebo doručovanie podpory a peňazí odsúdeným. Za to sa vtedy odsudzovalo.

U nás v byte sa konali aj tajné stretnutia hovorcov Charty 77, kde sa chystali koncepty, čo sa bude pripravovať, aké texty, dokumenty... Eštebáci ma však viedli ako chartistu, pretože to nedokázali rozlíšiť. Na konci roka 1988 som sám začal písať pre Petra Uhla dokument o mučení pre Chartu 77, ktorý už nestihol byť vydaný.

Vrátim sa ešte k marcu 1977, keď vás režim internoval na psychiatrii. V tom čase vrcholilo aj šialenstvo okolo Charty 77. Čo sa vtedy vlastne udialo?

Patril som do skupiny mladých ľudí, ktorá bola súčasťou undergroundu. Vyznávali sme takú zvláštnu filozofiu, že človek musí byť šialenejší, než je spoločnosť sama.

Orientovali sme sa na autorov ako Samuel Becket alebo Le Clézio, ktorý vlastne opisuje absurditu a šialenstvo spoločnosti. V knihe *Zápis o katastrofe* si kladie otázku, kto je šialenejší – či spoločnosť alebo ja v nej? Čítali sme najrôznejšie vysokoškolské skriptá, ktoré sa týkali psychológie, psychiatrie, psychoanalýzy a novej generácie, ako bola Karen Horneyová (*nemecko-americká psychiatrička a psychoanalytička – pozn. red.*). Mentálne sme sa teda pohybovali v takomto psychiatrickom diskurze a robili sme rôzne šialenstvá. Keď sme koncertovali a propagovali „emocionalizmus“, vystupovali sme v bielych nemocničných košeliach.

Keď v roku 1974 otvorili podchod pre pražské metro na Václavskom námestí, kým všetci oslavovali, jeden môj kamarát s prezývkou Hrobár sa vyzliekol donaha. Okamžite ho zobrali a odviezli do Bohníc.

A súčasťou tohto šialenstva bolo, že som pod vplyvom programového manifestu emocionalizmu v marci '77, teda tesne po Charte 77, vyliezol na podstavec svätého Václava na Václavskom námestí, kde som napísal dvojmetrový nápis „INDIKCE E. BUH JE ZDE“.

Pôvodne som tam chcel napísať „výzva emocionalizmu“, ale zistil som, že sa to tam nezmestí. Tak som napísal len „INDIKCE E.“.

Ešte nejaký dedko pri tom do mňa štuchal palicou, aby som zliezol. Ja som mu stále hovoril: „Dedko, choď domov!“ Emailovú farbu som spolu s kýbľom vyhodil do koša a pokojne som kráčal do kaviarne Arco, kam chodieval Franz Kafka.

Potom vás zatkli?

Než som vstúpil dnu, zastavilo predom mnou viacero áut Verejnej bezpečnosti.

Najskôr ma zavreli do nejakej šatlavy na policajnej stanici na nádraží Stred. Potom ma previezli na políciu na Krakovskú a už sa roztočilo to kriminálne koleso. Bolo strašne zábavné, keď mi policajt kládol také ťažké teologické otázky: „A ten Boh je akože v tom kameni?“ So mnou na polícii sedel aj nejaký študent, ktorý to celé odfotil, hoci s tým nemal nič spoločné. Týždeň som bol v predbežnej väzbe na Barťáku (*Bartolomejskej ulici – pozn. red.*), v duchu som si písal poéziu a bol v totálnej eufórii.

Súd nakoniec rozhodol, že som spoločensky nebezpečný človek, a päť rokov som bol preto pod súdnym dohľadom. Pozvali ma aj na vojenskú správu a kopa „lampasákov“ si tam o mne čosi šuškala. Bez slov mi do ruky strčili červenú knižku s pečiatkou nevojak.

Čo sa dialo potom?

Na štvrt' roka ma zavreli do špeciálneho uzavretého pavilónu, kde boli psychicky narušení ľudia. Boli tam aj rôzni defraudanti alebo človek, ktorý vyhodil policajta z prvého poschodia pavlače.

V tom čase tam bolo aj veľa „politických“. So mnou tam bol akademický sochár, ktorý mal štyri pokusy o prechod cez hranice, posledný, keď sa snažil pri Bratislave preplávať Dunaj do Rakúska.

Pri zneužívaní psychiatrie proti svojim oponentom sa československý komunistický režim inšpiroval v Rusku. Vás v tom čase aj „socialisticky liečili“, ako „spoločensky nebezpečný živel“ ste dostávali aj inzulinové šoky. Čo to s vami robilo?

To bola vtedy takzvaná vedecká metóda, všakže. Lebo všetko sa robilo za komunizmu „vedecky“. Je však nutné povedať, že inzulinové šoky sa nedávali v tom čase iba v socialistických krajinách. Mechanizmus spočíval v tom, že sa pomocou inzulinových injekcií vytvorí v tele šok, keď človek upadne do hlbokej kómy a blúznenia. No a z toho inzulinového šoku sa človek dostane tým, že mu podajú glukózu, cukor. Bolo to veľmi nebezpečné. Ľudia pri tom niekedy aj umierali. S vedou to nemalo nič spoločné. Ale keďže sa tvárili, že dokážu týmto psychiatrickým spôsobom liečiť človeka, tak po tom, čo som vyšiel von, som naozaj cítil, že až teraz môžem byť skutočne šialený.

Ako ste prežívali pobyt na psychiatrii? A uvažovali ste aj o tom, či sa odtiaľ vôbec dostanete?

Pre mňa to bolo fascinujúce, hoci som začínal tušiť, že je to veľký „prúser“. Bol som tam s jedným človekom, ktorý mal za sebou dlhoročný trest vo väzení ako špión vlastizradca z 50. rokov, na psychiatrii už len „dosluhoval“. On mi vždy hovoril „Teraz píšem pamäti“ a sadol si k takému malému hnusnému umakartovému stolčeku. Nepísal však žiadny text, len háky-báky. Modré vlnovky vytvorené prepisovačkou. On si myslel, že píše svoje pamäti, čo všetko prežil. Tak som si uvedomil, že to je vlastne to, o čo ide tej socialistickej psychiatrii a režimu. Zničia ti pamäť, vymažú identitu a človek už nemohol byť pre režim nebezpečný.

Riaditeľka a súdna znalkyňa toho pavilónu si tam navyše pozvala moju matku a povedala jej, že keď ešte raz urobím takýto politický čin, už sa odtiaľ nedostanem.

Asi si vyžadovalo veľkú psychickú odolnosť vydržať to...

Čo bolo dôležité – a súvisí to aj s feminizmom –, keď som neskôr čítal novelu Sylvie Plath *Pod skleneným zvonom*, uvedomil som si, že aj ona si prešla inzulinovými šokmi. Samozrejme, ten príbeh je iný. Je to príbeh dievčaťa, ktoré má určité psychické problémy, ale takisto sa stretáva s normálnou spoločnosťou.

Pocit, ktorý opisuje, že sa cíti ako pod skleneným zvonom, som vnímal rovnako. Život v komunistickom režime bol akoby pod akýmsi spoločenským zvonom – ohraničený svet, ale priehľadný ako sklenený pohár. Keď som čítal Silviu Plath, uvedomil som si, že tou performatívnou akciou v duchu manifestu emocionalizmu na Václavskom námestí som vlastne rozbil nad sebou ten neviditeľný zvon ako spoločenský pancier, pod ktorým sme uzavretí. A to je aj moje feministické poňatie – rozbiť neviditeľné, ale zároveň krehké sklenené štruktúry v sebe a vonku. Po tisícročia je žena vychovávaná žiť „pod skleneným zvonom“, neustále je drezúrovaná, že toto sa predsa nerobí, takto sa nespráva, a ona sa neustále dotýka neviditeľných stien, ktoré jej neumožňujú sa aj politicky emancipovať.

Pokracovanie v prístim čísle

Ideální německý voják? Ale kdeže...

Pod titulkem "Ideální německý voják" se v novinách Berliner Tageblatt z roku 1939 objevuje tvář jistého mladého příslušníka Wehrmachtu, modrookého, světlavého a téměř 170 cm vysokého Wernera Goldberga. Německá propaganda si právě jeho vybírá jako vzor "ideálu germánské rasy", 100% árijce. Jenže Werner je po tatínkovi polovičním Židem.

Werner Goldberg se narodil 3. října 1919 v Berlíně židovskému otci pocházejícímu z Východopruského Königsbergu a křesťanské matce.

Wernerův tatínek Albert, veterán 1. světové války ze západní fronty, se ve snaze oženit s křesťankou nechá v luteránském kostele v Königsbergu pokřtít. Totéž učiní později i se svými syny, Wernerem a jeho mladším bratrem Martinem.

Werner ve věku 16 let zanechává školní studia a začíná pracovat v oděvní firmě Schneller und Schneider. V roce 1938 je povolán do řad Říšské pracovní služby (RAD) kde následně slouží 6 měsíců. Po službě u RAD je v prosinci 1938 odveden do Wehrmachtu.

To se však již nad Evropou pomalu ale jistě zatahují temná mračna války. Werner následně bojuje v Polsku, právě někdy v té době vzniká onen slavný snímek, a od jara 1940 se zúčastní i západního tažení. Již v Polsku slouží po boku spolužáka ze střední školy Gerharda Wolfa, jehož otec Karl Wolf, je vysokým důstojníkem SS. Je možné, že právě tato "známost" zachrání jeho tatínka od pravděpodobné smrti v některém z koncentračních táborů. Wernerovi se dokonce podaří přes svého nadřízeného důstojníka přesvědčit berlínské úředníky od rozhodnutí neodeslat jeho otce na nucené práce. Argumentuje tím, že je nesmyslné, aby otec válečného veterána dvou tažení byl jakkoli perzekuován.

Werner Goldberg se nicméně za svou službu vlasti příliš vděku nedočká. Po konci tažení ve Francii je jako židovský míšenec propuštěn z armády a to na základě Hitlerova rozkazu z 8. dubna 1940. Jeho snímek je však v té době již velmi rozšířený, a to i proto, že je vybrán k náborové kampani Wehrmachtu. Následně se vrací do svého původního zaměstnání v oděvní firmě, která však mezitím změnila jméno na Feodor Schneider (židovské jméno Schneller bylo z názvu vypuštěno).

Werner se postupně díky svým schopnostem propracuje do vrcholných pozic ve společnosti, nyní vyrábějící zejména uniformy pozemního vojska a Kriegsmarine. Po dalším studiu se stává lektorem v oděvním průmyslu a přednáší v celé řadě textilních společností, jejich ředitelům a zaměstnancům.

Stále nemocnější Wernerův otec je na konci roku 1942 přijat do nemocnice, která je ale následně doslova přepadena úředníky gestapa, kteří ho odvedou do nemocničního zařízení určeného k budoucí deportaci Židů do koncentračních táborů. Werner Goldberg tatínka na Vánoce 1942 najde a zachrání, spoléhá na fakt, že díky vánočním svátkům budou strážní z větší části opilí a nebo nebudou vůbec přítomni. V dubnu 1943 je Albert Goldberg povolán k deportaci, ale jeho syn ho přesvědčí aby se ukryl. Tak se i stane a oba muži budou prakticky jedinými členy rodiny, kteří přežijí hrůzy holocaustu.

Werner Goldberg se po válce ožení a stane se otcem tří dětí. Mezi lety 1959 - 1979 působí jako člen Křesťanskodemokratické unie Německa v Západním Berlíně. "Ideální německý voják", ve skutečnosti tzv. Mischling - míšenec, umírá v Berlíně 28. září 2004 ve věku 84 let.

Jan Boleslav Šedivka

Houslista a hudební pedagog
GenKonzulat

Jan Šedivka se narodil ve Slaném 8. září 1917. Od šesti let se učil hře na housle. V roce 1935 nastoupil na Mistrovskou školu (pozdější AMU) v Praze k prof. Jaroslavu Kocianovi. V roce 1938 odešel do Paříže, kde získal stipendium. Zde se setkal s Bohuslavem Martinů, Vítězslavou Kaprálovou, Rudolfem Firkušným, Jiřím Muchou a dalšími českými hudebními a literárními osobnostmi.

Na začátku války byl společně s dalším přáteli zatčen a až do května 1940 vězněn. Po několika měsících v pracovních táborech se Šedivkovi a jeho přátelům podařilo uprchnout z okupované Francie a odcestovat do Maroka. Šedivka se odtud v prosinci r. 1940 dostal do Londýna. Zde jeho hudební dráha pokračovala. Začal řídit londýnské České trio a studoval u Maxe Rostala. Byl sólistou Londýnského symfonického orchestru, přičemž česká hudba tvořila vždy významnou součást jeho repertoáru. V roce 1961 se Jan Šedivka s manželkou, klavíristkou Beryl, a dalšími přáteli přestěhovali do australského Queenslandu, kde J. Šedivka přijal místo hlavního lektora houslové a komorní hudby na hudební akademii v Brisbane. V roce 1972 se stal rektorem Tasmánské hudební akademie v Hobartu. Jeho studenti z celého světa v současnosti působí na prestižních pozicích v souborech a na nejlepších univerzitách v Evropě a Americe.

Tradice české houslové hry byla díky Janu Šedivkovi přenesena do Austrálie, kde založil mistrovskou smyčcovou školu. V roce 1966 založil Trio tasmánské hudební akademie, do jehož repertoáru zahrnul Smetanovy a Dvořákovy skladby. Jeho české kořeny a láska k české hudbě byly vždy základem jeho dlouhé úspěšné umělecké a pedagogické dráhy. Po celou dobu svého pobytu v Austrálii pokračoval v tradici české houslové školy a je v Austrálii uznáván jako nejvýznamnější houslista a hudební pedagog. Založil Smyčcový kvartet Petra, který hrál po celé Austrálii, v Evropě a Asii.

Za své zásluhy o hudbu obdržel Jan Šedivka vysoká ocenění, např. Pamětní cenu Sira Bernarda Heinze a Cenu Dona Bankse. Je členem Řádu

Austrálie za zásluhy v oblasti hudby. Je také čestným členem londýnské Trinity College of Music a čestným profesorem na šanghajské hudební akademii. Byla mu udělena Zlatá medaile pražské Akademie múzických umění a je čestným občanem královského města Slaný. Jan Šedivka zemřel v Hobartu 23. srpna 2009.

Na fotografii J.B. Šedivka a Tully Potter
Autor: © Gerald Bloncourt

Německá a ruská říše.

Monika Vanesová

Hitler měl 44 koncentračních táborů, v nichž bylo brutálně mučeno **11 milionů lidí**.

Stalin měl 162 koncentračních táborů, ve kterých **40 milionů lidí** "nabralo zdraví a sílu"...

Josif Stalin posílal do táborů i batolata, jejich mrtvoly končily v sudech.

Děti v sovětských pracovních táborech za éry Josifa Stalina prošly tvrdou školou života. Tři roky strávily v jeslích, čtyři v sirotčinci pro předškoláky, sedm v sirotčinci pro studenty a po čtrnáctých narozeninách je čekala práce v kolchozu. Pokud se toho ovšem vůbec dožily... V roce 1936 zahájil Stalin hon na všechny „nepřátele národa“. Do této skupiny spadali jak obyčejní občané, tak i jeho velmi blízcí spolupracovníci. Stačilo k tomu velmi málo. Pronést špatný vtip, pošeptat druhému, co si člověk skutečně myslí, anebo se o několik minut zpozdit do práce. Jakmile někdo padl do soukolí stalinistické mašinérie, čekalo ho zatčení, mučení, vynucené doznání a deportace do tábora. A to včetně dětí.

Sověti netrestají, ale vychovávají

Jak vypadalo dětství v gulagu? Popis neutěšených podmínek pochází z dopisu, který napsali obyvatelé sirotčince ve vesnici Mojka. Jak ale zdůrazňuje novinářka Anne Applebaum, hodil se na jakékoli podobné sovětské zařízení ve dvacátých až čtyřicátých letech 20. století.

„Maso máme jen zřídka. Dostáváme jen tmavé pečivo. Cukr jsme neměli již tři měsíce. Mladší děti to nevydrží a sbírají slupky z brambor. Pokud není ani pečivo, vaříme krupici. Všichni nosí již několik měsíců stejné spodní prádlo. Není ho za co vyměnit. V lázních se dvakrát za měsíc vykuřují blechy a další paraziti, stejně se ale pořád myjeme bez mýdla. Pověšení na postel není, pouze matrace. Přikrývky jsou plné vší.“

Potomci nepřátel národa neměli pro dozorce žádnou hodnotu. Nemohli ještě pracovat, a tak se museli spokojit s pobytem v nejhůře vytápěných budovách. Kojící matky obvykle pobývaly v místnostech, kde teplota nepřesáhla jedenáct stupňů Celsia. V jiných pokojích se ze stěn zase loupala barva a nebylo v nich žádné osvětlení, ani petrolejové lampy.

Chladný přístup Sovětského svazu

Matky se na své děti nemohly usmát, ani je pohladit. Směly je pouze nakojit. Cokoli dalšího bylo zakázáno. O nic lepší nebyly ani pečovatelky v sirotčinci. Dokud se dítě nenaučilo chodit, muselo ležet ve své postýlce. Hry a písničky, které by rozvíjely jejich intelekt, byly rovněž zcela vyloučené. Důležité bylo pouze udržet dítě naživu.

Své o tom ví Gieorgij Karitnikow. „Sedm let jsem jedl, spal, ležel a procházel se. Nikdo nás nic neučil, nemluvil s námi. Neuměl jsem číst, ani psát. Vyjadřování bylo taktéž chabé. Jelikož si ani nevzpomínám na ostatní děti, řekl bych, že jsme se mezi sebou moc nebavili,“ vzpomíná trpce.

Bylo úplně jedno, zda dítě bydlelo na „baráku“ anebo v zemljance. Mnohé z nich onemocněly a zemřely. Kdo měl to štěstí a přežil, putoval po třech měsících na resocializaci do dětského domova.

Láska ke Stalinovi

Největší úmrtnost v táborech byla mezi batolaty. Většina z nich neměla šanci přežít krutou zimu. Jelikož je kvůli zmrzlé zemi nebylo možné pohřbít, těla byla uložena do sudu, kde čekala na jaro a řádný pohřeb. Na nehostinné podmínky vzpomíná i Julian Better: „Mám jizvu, jsou to stopy po vředech. Jmenuje se to furunkulóza a bývá smrtelná. Vředy procházejí kůží dovnitř, nastává otrava krve, protože se do ní dostane hnis. Je to hrozné. Měl jsem ale štěstí.“

Děti, které nakonec skončily v domovech, sice netrpěly jako ty v táborech, měly však zase problémy po emoční stránce. Jednu přeživší třeba vychoval systém tak, že když se znovu setkala se svou matkou, dokázala si k ní vytvořit silný vztah. nikdy jí ale neřekla, že ji má ráda, ani ji nebyla schopná obejmout. Vychovatelky v ní pěstovaly pouze lásku ke Stalinovi. Když zemřel, myslela si, že už nemá pro co žít. Až s odstupem času si uvědomila, jak moc byla ovlivněná oficiální propagandou.

Julius Varga

Pokud se komunistický režim někoho skutečně obával, tak to byl nepochybně katolický aktivista a dominikán Julius Varga. Ten byl upoután na invalidní vozík a

neschopný pohybu, dokázal dávat sílu druhým. Dnes si povíme příběh o "veliké duši uvězněné v chatrném těle."

Julius Augustin Varga byl skutečně výjimečnou osobností. Narodil se 18. října 1962 v Šumperku jako zdravé dítě, ale v

devíti letech po očkování sovětskou vakcínou proti žloutence onemocněl dermatomyozitidou, což je vzácná autoimunitní nemoc napadající kůži, svaly, později i vnitřní orgány a pomalu člověka zabíjí. Nemoc jej postupně zcela paralyzovala a upoutala na invalidní vozík. Dříve třídní premiant nyní ani nemohl chodit do školy a tak jej doma učila jeho maminka. Těžká rána zmobilizovala celou rodinu, všichni se všemožně snažili chlapci pomoci. Socialistické zdravotnictví však nepřipustilo léčbu v zahraničí a nemoc se stále zhoršovala. Julius už nedokázal chodit a byl upoután na lůžko. Tělo mu pokryly bolavé kožní krusty, svaly ochromila atrofie, trpěl nesnesitelnými bolestmi. Přesto se nevzdával a rozhodl se bojovat. Učil se, četl, všemožně se vzdělával a podařilo se mu vystudovat střední školu

Zlomem v jeho životě se staly návštěvy fary v Hoštejně, kde při teologických rozpravách poznal kněze Josefa Hrdličku a další věřící. Tyto události postupně vedly k jeho konverzi. Přijal křesťanskou víru, začal studovat teologii a filozofii, naučil se latinsky a učil se rovněž anglicky a německy. Stal se členem dominikánského řádu a přijal řeholní jméno Augustin podle svého oblíbeného svätce. Psal filozofické a teologické texty, organizoval setkání disidentů. V šumperském bytě Vargových jej kromě Josefa Hrdličky navštěvovali také

Dominik Duka, Josef Zvěřina, Oto Mádr, Václav Malý a řada dalších kněží a řeholníků. Julia Vargu proto začala sledovat Státní bezpečnost. Někdy v půlce 80. let vypracoval Okresní výbor KSČ v Šumperku instrukce, podle kterých byl Julius Varga nesmírně nebezpečný antisocialistický živel. "To přece není možné," divila se na schůzi členka strany, která Julka od vidění znala. "Vždyť ten člověk je úplně chromý. Ani na nohy se nepostaví. To musí být omyl." Ještě na jaře 1989 na něj StB založila spis s heslem Julek.

Díky svým přátelům získal Julius počítač Commodore s tiskárnou, na níž po vypuknutí sametové revoluce tiskl pro celý šumperský okres protikomunistické letáky, které hrály klíčovou roli v šíření informací. Až po revoluci se poprvé dostal k zahraničním lékařům do Vídně, jeho nemoc už však postoupila příliš daleko. Své nemoci nakonec podlehl 4. května 1996. Byť Julius Varga zemřel ve věku pouhých 33 let, jeho odkaz žije dál jako příklad neuvěřitelné síly ducha a odhodlání.

"Fyzicky chátral natolik, že byl ve velice zuboženém stavu. Vlasy a zuby mu vypadávaly, měl proleženiny, kůže byla velice nemocná. Musel trpět strašnými bolestmi, ale přijal Boha, stal se křesťanem a došlo k bytostné proměně, kterou jsem nikdy nedokázal pochopit," vzpomíná Julkův kamarád Jan Horníček.

Státní bezpečnost dobře věděla o všech lidech, kteří k Juliu Vargovi přicházeli, o všech akcích, které se v domě jeho rodičů konaly. A předvolali Julka k výslechu. „Nevím, kde bral ten optimismus, ale dělal si z toho legraci. To jsem nemohla pochopit, protože já jsem se toho bála,“ vzpomíná matka Dana Vargová. "Julek mne však natolik toho strachu zbavil, že jsem to začala brát stejně, jako on. Říkal: 'Mami, máš tam takový starý klobouk, tak si nasadíš ten klobouk, posadíš mne na vozík a jedeme. Tak jako jela paní Millerová se Švejkem do boje, tak my jedeme do boje taky.' A jeli jsme na to StB," vypráví.

8. dubna 1883 se v chorvatské Pule narodil Rudolf von Singule, jeden z nejúspěšnějších rakousko-uherských velitelů ponorek za 1. světové války.

Během první světové války byl velitelem ponorky U-4 a v roce 1918 byl převelen na ponorkovou základnu v Pule. Po skončení války pracoval jako úředník penzijní pojišťovny v Brně a v československé armádě byl veden jako záložní důstojník ženijního vojska.

Po okupaci se v obavě o život své ženy, jelikož byla Židovka, nechal naverbovat do německého námořnictva. V letech 1941–1943 sloužil jako velitel školní ponorky UD-4 v Kielu, poté byl penzionován.

Zemřel bohužel krátce po osvobození Brna, 2. května 1945, když před opilými sovětskými vojáky bránil svou rodinu a byl jimi zastřelen. V jeho úmrtním protokolu je však datum úmrtí uvedeno jen duben, příčina „zastřelen“.

DOPIS ze Severu.

Váženy pane vydavateli Novin!

Dovolte me vyjádřit nesouhlas s vaším postojem který jste vyjádřil ve vydání 674.

V tom vydání jste vyjádřil údajně nepochopení jedné vysoce univerzitně vzdělané Australské dámy. Jak jsem vyrozuměl nesouhlasila ta členka vysoce vzdělané inteligence s vašimi pochybami o výhodách socialismu pro dobro všeho lidstva. Bohužel musím vás upozornit ze to jste vy a jiní čtenáři kteří přispívají do Novin jako v tom čísle pan Matusinsky kteří nic nechápou a žijí v zastaralých dávno přežitých předsudcích.

V Austrálii se socialistické štěstí definitivně úspěšně vybuduje, protože: Austrálie není obydlena primitivy kteří nebyli vedeni těmi správnými Vozdi v socialistických Republikách.

V Austrálii jsme v pozeňnané situaci kde jsme k socialismu vedeni Velikým Vozdem soudruhem Albo. Soudruh Albo udělal velký objev pro naše štěstí.

Úspěch socialismu v Austrálii je zajištěn tím že nejsme REPUBLIKA, ALE JSME KRALOVSTVÍ!! Tudíž socialistické království je zaručený úspěch!

Za tento přelomný objev soudruh Albo dostane Nobelovku a bude na nástěnce nositelů Nobelovy Ceny hned vedle jiného velikána, Yasmína Karafiáta, který vystupoval v mezinárodním politickém cirkusu pod uměleckým jménem Yasar Arafat.

Prosím pane vydavateli změňte názory jak nás nabádal soudruh Gottwald.po staru se žít nedá!!!, a též jak nás nabádal soudruh Uljanov vystupující v politickém cirkusu pod uměleckým jménem Lenin.....učit se, učit se, učit se!! A laskavě se omluvte té Australské dámě!

Kritiku provedl vesnický balík z Jižních Cech, Venouš, umělecké jméno v Austrálii Victor

Recept No. 676

Smetanové brambory z pánve

Suroviny na 4porce

1 cibule,
2 – 3 kousky česneku
800 g brambor
100 ml smetany ke šlehání 31-33 %
Olej či sádlo
3 lžičky hrubozrnné hořčice
koření kmín , pepř, sůl , libeček ,
kopr (nebo oregano), petržel

Brambory předem očistíme a uvaříme ve slupce do poloměkka. Studené oloupeme a nakrájíme na hrubší plátky.

Do větší pánve dáme rozehřát olej. Přidáme nakrájenou cibuli , česnek a brambory posypeme kmínem a solí a opečeme do zlatova. Obsahem pánve jen prohazujeme, aby se brambory

nepolámaly.

Ve smetaně rozmícháme hořčici a pepř kopr, libeček Brambory touto směsí zalijeme a necháme chvíli probublat.

Odstavíme, vmícháme oblíbenou bylinku bazalku nebo petržel a necháme pár minut odstát. Brambory smetanu krásně nasají.

Pokračování z první strany

Při vstupu soudruha Kudrnáče se všichni začali smát.

„Co tady děláš“, zeptal se dlouhovlasý vousáč.

Soudruh Kudrnáč odpověděl, potom, co číšník, aniž by o to pořádal před něj postavil pivo:

„Výlet.“

Muži v motérkách se zase rozesmáli.

„Ještě jsem v životě nikoho neviděl, kdo by na výlet šel v obleku“, konstatoval dlouhovlasý vousáč.

„Jseš ještě moc mladej. Ten pán jde asi do zámecké galerie a proto se tak fajnově oblékl“, domníval se tlustý nejstarší dělník.

„Máš pravdu ke králi Václavovy jít nemůže toho přemístili... Na zdraví pánové.“

Prakticky v tom samém okamžiku zvedlo jejich džbány všech pět mužů. Když je opět postavili, nebyl prázdný jen džbánek soudruha Kudrnáče.

„Tedy přece ve službě, to jsem přece věděl.“ Dlouhovlasý vousáč, který viděl svoji teorii potvrzenou, se smál.

„Ne, ne.... jsem opravdu na výletu.“

„Kam tedy jdete.. když se smím zeptat....kvůli renovaci je zámek uzavřen.“

Soudruha Kudrnáč se tak lekl. Že mu džbánek málem vypadl z ruky.

Dlouhovlasý vousáč ho šikovně zachytil: „Pavel vždycy všechno ví. Oproti nám není dělníkem z povolání, kdysi byl profesorem...mimoto se my čtyři a to již týdny přesně díváme na každou sošku.“

Aniž by na tuto poznámku reagoval se soudruh Kudrnáč zeptal: „Myslíte si, že dostat se do zámku je nemožné.“

„Určitě, mimo vy by jste byl od stavebního úřadu.. od toho jak vidět nejste a k jednomu z těch lidí, co mají ve vedlejších budovách dílny asi taky nechcete.“

Soudruh Kudrnáč si uvolněním povzdechl: `Tam někde asi pravděpodobně bude`.

„Tam jsou opravdu dílny“, protože soudruh Kudrnáč byl opravdu překvapen, zněl jeho hlas věrohodně.

„Ano, v budovách, kde dříve bydlelo služebnictvo... Dílnu tam má například jeden restaurátor, potom jeden, co dělá housle a jeden kameník.“

„Pánové, zajímavé, velmi zajímavé.“

„Kluci, musíme jít.. ...mrzí nás, ale sebou vás vzít opravdu nemůžeme“, konstatoval tlustý starý dělník.

Dlouhovlasý vousáč poklepal soudruhu Kudrnáči po ramenou: „Kdyby jste byl v motérkách, tak by to šlo, ale v obleku... při nejlepší vůli...to nejde.“

„Půjdu s vámi až ke vchodu“, navrhl soudruhu Kudrnáč.

Protože se před východem do hospody zařadil mezi čtyři dělníky, tak si ho Alžběta, když vycházela z Frantovy dílny, nevšimla.

Soudruh Kudrnáč počkal až Alžběta byla dost daleko, potom k malému domku přistoupil a přečetl si jmenovku. Ano byl sebou sám spokojen, pro dnešek zjistil víc než očekával.

Zpátky v Bartolomějské dal příkaz na centrálu státní bezpečnosti, místní policii, pasové oddělení a svaz restaurátorů, aby mu veškeré jim přístupné materiály o tomto Frantovy dali k dispozici.

Přesně za dva týdny listoval samolibně soudruh Kudrnáč v pro něj zajímavých podkladech a přemýšlel, pod jakou záminkou by mohl navštívit v dílně Frantu, když ho ze zamyšlení vytrhlo zvonění telefonu.

„Tady Česká Kubice, zrovna jsme vybavili mužského, který jménem restaurátorských atelierů veze z Mnichova do Prahy postel.“

„Kdo je u aparátu“, ptal se soudruh Kudrnáč, kterému se tato informace zdála absurdní.

„Tady je clo.“

Soudruh Kudrnáč nepřesvědčivě zavrtěl hlavou:

„Co převáží, postel?“

„Ano, musí se jednat o toho muže, o kterém soudruhu sbíráš informace. Zadatelem je v Mnichově žijící Alžběta Nováková.“

„Postel...Děkuji moc soudruhu, udělal jsi mi opravdu radost.“

*

Protože teď v polovině března bylo na tuto roční dobu příliš teplo, rozhodl se soudruh Kudrnáč po obědě se do své chladné a tmavé pracovny již nevrátit, ale místo toho si zajet do Zbraslavy-samozřejmě služebně. Aby mohl být přesně při ukončení pracovní doby v 15.00 hodin, opět v kanceláři, rozhodl se jet služební Ladou.

Od okamžiku, kdy mu naproti na dřevěné židli seděl tento neznámý muž pil pivo a povídal si s ním o dnešním počasí a tím vzniklou žízeň na pivo, přemýšlel Franta, co tento muž od něj vlastně chce.

Když cizí muž řekl: „Vy víte, že patříte k cestovním kádram. Je to velká pocta, která je udělena jen velmi málo občanům a samozřejmě vás to také zavazuje“, bylo Frantovy jasno odkud tento muž je. Franta souhlasně kývl hlavou a mlčel.

„Víte, že v zahraničí se na vás dívají jako na reprezentanta našeho státu dělníků a rolníků.“

Franta, kterému se toto poučování zdálo směšné, na druhé straně mu ale nahánělo strach, opět souhlasně kývl potom pomohl hlavu do džbánu s pivem. Po několika dlouhých doušcích se cítil klidnější a sebejistější. `Nějak ho musím něčím pobavit`, řekl si a ukázal na v blízkosti stojící část postele: „Nejsem si jistý, ale mám silný dojem, že tato postel pochází z doby Ludvíka XIV.“

Soudruh Kudrnáč se rozesmál, jednodušeji a rychleji dostal Frantu k důvodu své návštěvy:

„Představuji si, jak tam leží krásná ženská.“

„Ano, patří to ženě.“

„Štíhlá, dlouhé tmavoblonďavé vlasy...Představuji si jaké to asi musí být... s společně s ní v té posteli ležet....člověk by zažil pravé zázraky, nebo?“

Franta se díval zasněně do dálky: „Musím přiznat, že jsem si to již často představoval.. a já tu ženskou dokonce znám a dobře.“

„Když mi dva to nemůžeme zažít, tak by bylo zajímavé si to aspoň poslechnout?“

„To nevím.“

„Ale přemýšlete. Takové šeptání v posteli...to je něco.“ Když si soudruh Kudrnáč všiml Frantova skeptického výrazu dodal: „Jen mi dva.. společně bychom si to poslechli...přinesl bych domácí slivovici.“

„To nezní špatně...ale technicky je to nemožné.“

„Ale příteli...smím Vám říkat příteli?“

Během co Franta opět kýval, vytáhl soudruh Kudrnáč z kapsy od kalhot malý odposlouchávací

přístroj: „Na všechno jsem myslel...Ted si ale musím pospíšet...do práce... tak na příště.“

Během toho, co soudruh Kudrnáč 15.05 hodin stál samolibně před píchačkami v hlavního vchodu Bartolomějské, začal Franta v hospodě „U krále Václava“ čtyřem dělníkům v motérkách vyprávět o svých zážitcích se soudruhem Kudrnáčem.

„Onehdá tady bal takovej fajnověj v obleku, štíhlej, černovlasej.. mladej.. přesně se na něj pamatuji...chtěl do zámku a potom si tady od profesora nechal vysvětlit, co je ve vedlejších budovách“, vysvětloval dlouhovlasý vousáč.

„Možná, že je od fízlů“, konstatoval zamyšleně Pavel.

„To jsem si už taky myslel...Ale nechtěl vůbec nic.“

Pavlův obličej se proměnil v grimasu: „Fízl,kterej nic nechce neexistuje.“

Franta se smál: „Jen takový mužský spousty... víte co myslím..taky fízlové jsou jen mužský...na zdraví pánové.“

Potom, co všichni přítomní jejich džbány zase postavili na výčep, obrátil se na Frantu dlouhovlasý vousáč: „Tak nám to prozrad'.co chtěl?“

„Abych do jedné postele vmontoval odposlouchávací zařízení.“

Dlouhovlasý vousáč se začal smát: „Tomu říkám originální nápad...A my všichni si to také poslechnem.“

„Já této historce nevěřím...Ale budeš to muset namontovat“, varoval Pavel Frantu.

říjen - listopad 1982

Potom, co soudruhu Kudrnáči bylo zděleno, že se Franta včera vrátil z Mnichova, rozhodl se ho hned dnes navštívit.

„Byl jsem náhodou v okolí a tak jsem se chtěl zastavit a poptat se jetli je něco nového“, řekl soudruhu Kudrnáč místo pozdravení.

„Ani ne moc....ted před Vánocema spoustu práce...všichni chtějí abych jim to či ono do Vánoc udělal.“

„Chápu...Potřeboval by jste pomoc.“

„Máte pravdu, ale od centrály nikoho nedostanu.“

„Možná, že bych se za Vás mohl přimluvit“, navrhl soudruhu Kudrnáč.

„To by bylo opravdu skvělé.. byl bych Vám velmi vděčen...hlavně když jedu do zahraničí tak tady ta práce zůstane ležet...Občas si myslím, že to ježdění do zahraničí musím nechat.“

„Ale ale...To jsou přece devisy, které našemu státu přivážíte

devisy, které stat nutně potřebuje

E....apropos...kdy si to od té ženský můžeme poslechnout?“

„Nic jsem nepřivezl.“

„Přece nechcete tvrdit, že jste ten aparát nepřivezl zpátky.“ Hlas soudruha Kudrnáče zněl vztekale.

„U té ženský jsem vůbec nebyl“, lhal Franta.

„Ale byl jste v Mnichově.“

„Ano“

„Tak jste pod nějakou záminkou za ní mohl zajít.“

„Taky do ložnice?“

„Samozřejmě.. jste přece řemeslník...Mohl jste říct, že ještě musíte něco dopolírovat.“

„Tam není nic na dopolírování...To by odporovalo mé řemeslnické hrdosti.“

„Se mnou si hrát nebudete“, soudruh Kurdnáč se obrátil a rychlým krokem opustil malou budovu, dveře od domu za sebou zabouchl.

*

V noci ze 7. na 8. listopadu napadl první sníh. Bylo tak zima, že opravdu zůstal ležet a protože za úklid zodpovědná státní instituce s tak brzkým začátkem zimy nepočítala, zůstal sníh ležet nejen v Praze ale i na Zbraslavi. Zima byla dostatečným důvodem proč se čtyři dělníci místo v 10.00 hodin již

9. 00 hodin vydali na cestu až ke kotníkům sahajícím sněhem do hospody „U svatého Václava.“

„Podívej se, dveře od Frantovy dílny jsou zavřené“, konstatoval dlouhovlasý vousáč.

Tlustý nejstarší dělník se smál: „To se mu nedivím.. při takovém počasí sem vyjet z PrahyMimoto nikdy tady není brzy....přece není dělník.“

„Dneska v 7. 00 hodin ráno byli dveře otevřené“, vysvětloval

dlouhovlasý vousáč.

Tlustý dělník se zamyslel: „Včera jsi byl slavít Řijnovou revoluci ... asi si moc chlastal.“

„Možná, že tam přece je“, dal v úvahu Pavel, nechal své kumpány jít do hospody napřed, přistoupil k Frantovým dveřím a s klikou v ruce vola do domu: „Franto“. Když mu nikdo neodpovídal, zavřel dveře a spěchal za ostatními. Že Frantovy dveře nebyli zamknuté mu nenechalo pokoj. Po třetím pivu konstatoval: „Dneska nenechá nikdo dveře otevřené ... Franta určitě né.“

„Možná, že bychom ho měli zavolat nebo to oznámit policii“, navrhl dlouhovlasý vousáč a zavolala na číšníka: „Zvolej Frantu...Ty máš jeho číslo.“

Pavel zavrtěl hlavou: „Nejdřív bychom tam měli zajít my než zavoláme Frantu nebo policii.“

Tlustý dělník souhlasil: „Ty máš před pově na společnou inspekci.“

Když Franta kolem 11. 00 hodin přijel ke svému domku a uviděl policejní auto, byla jeho první myšlenka jet hned dál. Donutil se ale, auto v postranní ulici zaparkovat a do domu vstoupit. V přízemí bylo ticho, ale z prvního patra slyšel hlasy, jeden z nich se mu zdál známý. Stoleté schody při každém jeho kroku skřípaly. Když došel nahoru uviděl tři muže v rozhovoru, dva z toho byli policisti.

„Loupež, primitivní vloupání a samozřejmě krádež. Doufám, že nebylo ukradeno moc cenného. ...S kolegy tady jsem se domluvil. Po tom vašem domku se teď mrknem my

...Ode dneška jste pod mojí osobní ochranou.“

Když se soudruh Kudrnáč přerušil, všiml si Franta jak mu strachem po tvářích kape pot.

Únor 1983

Franta zdržoval odjezd do Mnichova týden k týdnu, den o další den.

18. února dopoledne stál po týdnech najednou a proto nečekaně soudruhu Kudrnáč před jeho dílnou.

„Přinesl jsem nám několik flašek piva a moravskou slivovici“, řekl a postavil čtyři lahve na hoblovací lavici. Když viděl Frantův tázavý obličej dodal: „Rozvažuje jazyk a příjemně oteplí.“ S otvírákem na svém kapesním noži

otevřel dvě lahve, jednu podal Frantovy a zvolal: „Na zdraví“

„Švýcarský nožik“, konstatoval znalecky Franta.

„Ano, to mi přivezl jeden z mých klientů, vděčnější a spolehlivější než vy...tak na zdraví.“

„Na zdraví“, Franta se nutil nepít.

Soudruh Kudrnáč postavil poloprázdnou lahev zpátky na hoblovací lavici: „Za týden slavíme vítězství dělníků a rolníků....Vím, že vám to nemusím vysvětlovat. Ale asi nevíte, že od každého z nás se k tomuto výročnímu dni očekává nějaký příspěvek.“

Franta, který si vzpomněl, že k příležitosti tohoto jubilea musel ve škole jednou přednášet báseň od Ilja Ehrenburga, souhlasně kývnul hlavou.

„Protože můj příspěvek leží v Mnichově v posteli jedné mladé ženské, zažádáte ještě dnes o visum do Spolkové republiky. Dostanete ho pozítří a okamžitě odjedete.“

Pětadvacátého budete stát přesně v 7. 00 hodin ráno před radnicí na Staroměstském náměstí.“

„Budu pozorovat figurky na orloji.“

„To je dobrý nápad i když já jako reprezentant dělníků a rolníků nevím co se svatými počít..

spíš s tím hodinářem, co orloj sestrojil“, soudruh Kudrnáč se této poznámce, kterou pokládal za vtipnou, zasmál.

„Jestli mne také oslepí, když nic nepřivezu?...Ne, doby se změnili“, pokoušel se Franta se uklidnit, když soudruh Kudrnáč odešel.

*

Protože z hospody „U svatého Václava“ nebylo slyšet ani hlásek, domníval se Franta, že z nějakého důvodu – možná kvůli státní hygienické kontrole- má hospoda zavřeno.

Aby si byl úplně jist, zůstal Franta s klikou od dveří stát venku a četl vedle dveří přidělanou Nástěnku s otvírací dobou. Dveře najednou povolili, kdyby Franta neměl kliku v ruce, tak by po celé délce spadl do výčepu.

„Skoro přicházíš pozdě...přece jsme tady smluvený na 11.30 hodin, ale k jídlu ještě určitě něco mají“, konstatoval hlouhovlasý fousáč.

„Na jídlo nemám chut,ale pivo bych si dal.“

„Ty jsi už s tím tvým fizlem chlastal“, konstatoval Pavel. Když uviděl Frantův tázavý výraz dodal: „Registrujem všechno, co se v našem sousedství děje... To je přece naše sousedská povinnost, nebo ? ...Na zdraví pánové.“

Když všichni přítomní jejich džbánky zase postavili, vysvětloval hlouhovlasý fousáč:

„Koupil tu jen pivo... tak spěchal, že si nás vůbec nevšiml.“

Starý dělník dodal: „Na štěstí...představ si, kdyby býval zjistil, že si posloucháme záznamy z takového něčeho jako bordelu...hned by chtěl vědět odkud to máme.“

Hlouhovlasý fousáč odporoval: „Ne, to si nemyslím, takovej soudruh to asi zase nebude. Spíš by to chtěl poslouchat s námi...neznám mužského, který by něčemu takovému uměl vzdorovat.“

„Proto tady bylo takové ticho....tomu teď rozumím....to jsem opravdu něco zmeškal ...Nemohu si to vypůjčit“, ptal Franta.

„To ti kamaráde daruju...myslím, že si umím představit na co to potřebuješ...na draví pánové.“

„Zajímavé zrovna pan profesor má pramen na tokový svinstva...Kdo by si to býval myslel.“ Franta klepal Pavlovy po ramenou.

*

Jako ve všech administrativních budovách byl také v cetrále státní policie v každé místnosti instalován přijímač, jeho jediná funkce byla, předávání důležitých informací soudruhů vedení soudruhům podřízeným.

Potom co 25. února 1983, v 9.00 Uhr ráno byla hrána státní hymna a internacionála slyšeli všichni přítomní následující: „Dnešní slavnost je něco speciálního. Je to 25. výročí vítězství dělníků a rolníků nad kapitalismem.Jak zhubný tento kapitalismus je můžeme sledovat na textu, který nám náš zasloužilý soudruh Kudrnáč dnes ráno přinesl přímo z chrťánu militarismu v Mnichově. Děkuji soudruhu Kudrnáči.. vážení soudružky, vážení soudruzi teď máte možnost sami posoudit: “ :...`ah, a..ach...ja...ach`, sténal ženský hlas....“..

„vypnout... nařizuji vypnout.“

Soudruhu Kudrnáči se zatmělo před očima. Poloprázdná sklenička s vodkou mu spadla z ruky na zaplněnou ulici. Ze strach jestli někoho nezranil ve vyklonil z okna. Když slyšel zvonění telefonu, věděl, kdo to bude, zvonění ho nechalo skleničku zapomenout.

Mužský hlas, který ale nebyl ten jeho nadřízeného soudruha Hupky, vysvětloval: „Ukradl plán města, představ si, ukradl plán města. Je ten mužskej blázen?“

Soudruhu Kudrnáč ulehčeně povzdychl: „Máš pravdu, jen blázni kradou plány města.“

A protože v okamžiku absolutně nevěděl kdo ho volá a o koho se jedná, byl rád, že byl přiveden ja jiné myšlenky. D telefonu se nahlas zasmál.

„Tvůj Franta byl na místě zatčen, vyslýchán a potom vyhoštěn ze země.“

Rozčilením spadl soudruhu Kudrnáč se židle, sluchátko mu vypadlo z ruky. V tomto okamžiku vstoupil do místnosti bez zaklepání náčelník Josef Hupka den Raum, když

soudruha Kudrnáče patřil, zařval : „Postavit do pozoru.“

Po několika pokusech se soudruhu Kudrnáči podařilo se nejen postavit, ale také salutovat.

„Všichni mi říkali jakého mám odborníka, člověka, který se v nové technice nejen vyzná ale také jí umí nasadit. Jen z tohoto důvodu jsi měl možnost mít dneska tento výstup

...To bude mít ještě následky ...ale prozatím: Všechno pojede jako dosud, sestavíš katalog s otázkami, který mi předem předložíš...ten mužskej, myslím že se jmenuje .Fanta...se je naučí

nazpamět a potom si nechá všechny otázky jednu po druhé od té ženské zodpovědět. Máš na to tři týdny... potom mi ten materil předložíš, rozumíme si?“

„Ano, ale...“

„Do prdele...Že si ještě troufáš mi odporovat.“ Náčelník Josef Hupka opustil místnost rychlými kroky, protože jako všechny místnosti této budovy byli i tyto dveře vypolstrované, neslyšel nikdo, že je zabouchl.

Dodatek

Protože Franta již do Mnichova jet nemohl, musel za něj soudruhu Kudrnáč najít náhradu, která by jeho úkoly převzala, našel jí v Jirkovy.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** každý piatok od 18.00 do 19.00 hod, informácie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahorradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 16.června Léta Páně 2025

1.června 1945 –Před 80 lety britská armáda v Rakouském Lienzu předává Sovětům cca 18 000 kozáků, kteří se návratu do bolševického pekla zoufale bránili.

Zpočátku byli kozáci, včetně žen a dětí pouze surově bití pažbami a probodávání bodáky, později do nich bylo najížděno tanky a stříleno. Takto přišlo v táboře o život asi 250 lidí. Valná většina bude povražděna nebo později zahyne v Gulagu. Během předávání byla sloužena pravoslavná mše, britští vojáci se však neštíteli napadnout kněží, zničit oltář a rozdupat starobylé ikony. Mnoho lidí spáchalo s celou rodinou sebevraždu.

Tady trochu, komunistická Wikipedie mlčí - jako CNN Zdeněk Žalský

<https://abn.org.ua/en/history/the-extradition-of-cossacks-in-lienz-in-1945-tragedy-lessons-and-memory/>

CzechoSlovak Country Klub

????

Předražený život v Austrálii. Mladí Češi bydlí v autech a sdílí to ve třech

Ivanna Tang

Karavan Daisy je už v Sydney už legendární! Postavil ho mladý Český právník, který v něm se svou partnerkou žil několik let. Když mu vypršela víza a Austrálii musel opustit, dlouhodobě vozidlo pronajal dvěma mladým Čechům. Podívejte se, jak se jim tam žije!

<https://www.stream.cz/jak-bydli-cesi-v-australii/predrazeny-zivot-v-australii-mladi-cesi-bydli-v-autech-a-sdili-to-ve-trech-65288972>

Co by jste měli vědět

Gréta na cestách

Petr Homola 5. června 2025

Madleen je jméno lodi z flotily Koalice flotily svobody (FFC). Vyplula ze sicilské Katánie směrem do Gazy. Na palubě je 12 aktivistů, včetně klimatické aktivistky Greta Thunbergové a europoslankyně Rimy Hassanové. Členem posádky je také herec ze seriálu „Hra o trůny“ Liam Cunningham. Cílem mise je marketingová prezentace posádky.

Čínští komunisté ovládající Světovou zdravotnickou organizaci (WHO) vydali varování před hladomorem v Gaze. Jde o součást permanentní kampaně Čínské lidové republiky proti Spojeným státům. Má světové veřejnosti ukázat USA a prezidenta Donalda Trumpa především jako podporovatele „izraelského apartheidu“.

Součástí čínských vlivových operací je podpora politických extremistů, kteří se snaží o destabilizaci západní civilizace obecně – podporují jakékoliv snahy, které nahlořádávají důvěryhodnost, svobodu a demokracii. Čínští komunisté prostřednictvím WHO naprosto nekriticky zveřejňují informace Hamásu o počtech civilních obětí v Gaze, podle kterých by tam už nemělo být ani živáčka.

Předsedou Světové zdravotnické organizace je etiopský komunist a Tedros Adhanom Ghebreyesus. Za podrobnější zmínku stojí i europoslankyně Rima Hassanová (33), Palestinka narozená v Sýrii a s francouzským pasem.

Vystudovala mezinárodní právo na univerzitě Panthéon-Sorbonne v Paříži. Hassanová nenávidí Židy, neuznává existenci státu Izrael, obdivuje rozhodnost Hamásu a tak má zakázán vstup do Izraele.

Hassanová je členkou strany La France Insoumise (Nepoddajná Francie), která patří k radikální levici a je ideově marxistická, antiglobalistická a protiamerická. Tato strana prosazuje znárodňování, masivní přerozdělování bohatství, silný stát a kritiku kapitalismu – tedy typické rysy marxistické ideologie

Dalším členem posádky je irský marxista a herec Liam Cunningham (64). Jeho úděl je žel dán – dělá výpravě mediálního kašpara. Je podporovatelem irského marxistického hnutí People Before Profit–Solidarity (Lidé před ziskem – Solidarita - PBPS).

Takže Greta Thunbergovic (22) ze Švédska, bývalé klimatické aktivistky, která dala boji za pěkné počasí vale a přidala se na stranu muslimských Arabů, kteří chtějí vyvraždit všechny Židy.

Nepozvaný **Vydavatel:** Jen ze zvědavosti:

Kolik krajanů bylo pozváno na otevření **výstavy v Sokole Sydney v neděli 1.6.** organizované generální konzulkou?!? Byly jste i vy mezi pozvanými?

JAK JSEM OBSEDALA KONĚ.

Camille G od Brna

To jsem se tak po pár letech ježdění na koních rozhodla, zřejmě proto, že už jsem si dlouho pořádně nerozflákala držku a že už jsem skoro zapomněla, jaká je to pruda ležet zafašovaná na JIP a čekat, kde vnitřně co pochčije, a taky proto, že jsem mylně nabyla dojmu, po shlédnutí Velký Pardubický, že už teda rajtuju jak Váňa a že mě tedy nestačí jezdit na mých dvou koních, ale že nutně potřebuju si ještě přikoupit koňský mimino, to vychovat a následně obsednout. Podotýkám, že zkušenosti s obsedáním nula a rozum jako vždy nula. A tak jsem si pořídila ročního frísana. Čas plynul, koníček krásně narostl, začal se už v ohradě nudit, a proto jsem se jednoho dne rozhodla, že přišel čas ho obsednout. Dojela jsem do stáje a hned se svěřuju naší stájnici Simči, že na něj vlezou.

Ta okamžitě upustila vidle a šla s velice podezíravým pohledem ke mně a ptá se: „Kamčo, ty už chlastáš, i když řídíš nebo seš jen takové kretén?

Já: „A to jako proč?“

Simča: „Víš vůbec, jak dlóho se vobsedá kůň? Četlas vůbec něco vo tom?Nejmíň půl roku, ty vole!“

Na to jsem ji odpověděla, že to je nesmysl, že kůň je připravenej, že sednu a jedu. Argument Simči, že nemůže být jaksi připravenej, když jsem ho nepřipravovala, mně nepřišel dostačující. Navíc jsem několikrát viděla film Zaříkávač koní, a hlavně se mně prostě s ním nechtělo tak dlouho srát. Simča se mě snažila přesvědčit, že by bylo vážně dobrý, abych začala na jízdně a prvně ho zvykala na sedlo a posléze jezdce. Říkám si, no je u koní už roky, přece jen už u obsedání párkrát byla, tak jsem „zapřemýšlela” a vypadlo ze mě: „Ok ,jasný, chápu, dneska máme pondělek,začnu na jízdně a příští pondělí už jedem do lesa a dófám, že mě tam doprovodíš, budu potřebovat vodícího koňa.“ A začla jsem ihned teda na jízdně s koněm pracovat.

Vše šlo až příliš hladce. Koník vůbec neprotestoval ani proti sedlu a ani později na mně. A tak jsme celej tejden pilně pracovali na jízdně (asi tedy půl hod'ky denně) a najedno byl pondělek- den D. Jelikož už mě párkrát sanitka odvážela a tedy jsem věděla, co se sluší a patří, tak jsem se důkladně vyprázdnila (to byl ten nejmenší problém, nervóza zafungovala), dále jsem se vykoukala, oholila nohy, profoukla se parfémem a abych se před sestřičkami neztrapnila, vzala jsem si nové spodní prádlo a zůstala jsem nalačno kvůli případný operaci. Rajtky jsem vybrala pro tento účel hnědý, v barvě hovna. Jistě nemusím vysvětlovat proč. A jela jsem do stáje.

Simča si samozřejmě nenechala můj rychloobsedací plán pro sebe, takže jak normálně bývala v pondělí ráno u koní jen ona a majitelka stáje, tentokrát nebylo ani kde zaparkovat, což mě mírně znervóznilo, aby vůbec projela případně sanitka. Vešla jsem do stáje a pojala jsem podezření podle množství majitelů koní, z nichž některý jsem viděla poprvé v životě za 10 let ve stáji, že zaprvé si museli snad vzít dovču a zadruhé, že Simča nedržela hubu a profláklo se to. A to jsem nevěděla, že jich je tam tolik proto, že celej tejden uzavírali sázky. Pozdějc jsem se dozvěděla, že se sázelo o čas, za jak dlóho se kůň vrátí bez jezdce.

Došlo mně, že je to totální p.čovina, až když si majitelka stáje kontrolovala, jestli má na mého chlapa správný tel.číslo a ptala se, kde si nechávám doklady. Začla jsem všemožně vše protahovat, chvilku jsem se schovávala na záchodě, chvilku v sedlovně a naivně jsem se domnívala, že to čekání přestane všechny bavit a odjedou a já se budu moct na to vysrat a jet dom taky. Ale nechtělo se mi přede všemi přiznat barvu, že se mně už toho vůbec nechce. Když už jsem asi hodinu pucovala koňa, kterej už byl skoro bez srsti a začal vypadat jako čínskej naháč a nikdo neobešel, tak mně nezbylo nic jinýho, než nasedlat koňa, nasadit si helmu a ochrannou vestu a poprosit Simču, ať vezme teda druhého vodícího koně, že vyrazíme. Simča to odmítla, že si to rozmyslela, že jí poslední dobou nedělá dobře pohled na krev. To jsem chápala a ihned jsem měla několik dalších náhradnic na doprovod, protože je všem jasný, že to všechny chtěly vidět naživo, jak mě kůň někde zahodí. Jelikož mně došlo, jak velká jsem kráva, vybrala jsem za doprovod slečnu, co vystudovala veterinu, kdyby byla potřeba první pomoc, tak ať mě ošetří ta nejpovolanější.

Tak jsme tedy sedly na koně a vyjely. Asi po sto metrech někdo z davu zařval: „Do hajzlu, litr v prdeli.“ Zřejmě si vsadil, že mě kůň sundá hned u stáje. Což se nestalo a my pokračovaly směr les. K lesu to bylo asi pět set metrů, koníček šlapal úplně v pohodě, svítilo slunko, prostě krásná vyjížd'ka. Teda než jsme došly pod prudkej kopec. Tam můj kůň jaksi zkoprněl a nevěřicně koulel očima, že takovej svah nahoru nikdy neviděl a že teda tam rozhodně nepude, i když vodící kůň už byl v půli svahu. Tak jsem křikla na tu slečnu, ať zastaví, že mám menší problém. A to fakt byl ještě menší problém. Větší problém nastal, když jsem po deseti minutách intenzívního přemlouvání chytla nerva (a já chytám na první dobrou) a koňa, kterej v životě necítil pobídku nohou, jsem řádně pobídla patama do břicha. A tady bych se trochu teda víc rozepsala.

Zaprvé, už v momentě, než mé paty dopadly až skoro na jeho slabiny, mně mozek zavelel, ať to nedělám, ale asi mám pomalé spojení hlavy s nohama, takže jsem to nestihla.

Zadruhé, tušila jsem, že bude následovat hrb, kterej samozřejmě přišel, ale netušila jsem, do jaký výšky je kůň schopn vyhodit 50kilogramového idiota. Kdybych to tušila, vzala jsem si dýchací masku s kyslíkem kvůli řídkému vzduchu a ne helmu.

Zatřetí, když už konečně na mě zafungovala gravitace a vracela jsem se k matičce Zemi (mimochodem potvrzuju, Země je fakt kulatá), kůň stál pořád na jednom místě, takže jak jsem z něj vyletěla, tak jsem mu i stejně dopadla nazpět do sedla.

Začtvrté, musí být naprosto všem jasný, že ihned následoval další hrb a já se vydala opět na cestu do vesmíru. Tento let trval tak dlouho, že když jsem míjela slečnu sedící na vodícím koni, upozornila jsem ji, že už může volat sanitku. Při cestě k zemi, jelikož jsem prolétávala korunou stromu, jsem se marně snažila zachytit nějaký větve. To se mně bohužel nepodařilo, ale za to se mně podařilo změnit výchozí polohu při vzletu, takže kůň stál sice pořád na stejném místě, ale já dopadla roznožmo na rozsochu sedla (velmi tvrdá část sedla) a uslyšela jsem zvuk, jako když vám spadne vejce na dlažbu. To jsem si, a teď teda opravdu nemůžu napsat jinak, nakřapla . íču. To byla taková bolest, že jsem na okamžik zapřemýšlela, jestli nemám kule.

Zapáté, následoval další hrb. Už jsem toho měla celkem plný zuby a říkala jsem si, že už je načase pořádně se rozflákat vo zem a že by už kůň mohl utéct do stáje. A to se stalo, takže když naposled mířila k zemi, už tam nestál a následoval tvrdej dopad. Vzhledem k tomu, z jaké výšky jsem se vracela, udělala jsem kráter, jako když dopadne 50kilogramový meteorit a já se tak rozbila, že jsem zachrčela na slečnu, ať jede pro lopatu a rovnou mě zaháže.

Ale popravdě, až na to, že ta ochranná vesta mně málem amputovala obě bradavky a helma mně skalpovala půl hlavy, protože při výrobě helmy se zřejmě nepočítalo s tím, že nějaká nána bude mít prodloužené vlasy na keratinu a ty spoje se jaksi při pádu zachytí, a až na to, že jsem měla kompletně dva tejdny modrej podvozek (myslím tím frndu a prdel), se mně toho zase tolik nestalo. Kůň teda vzal kramle do stáje, k velký radosti sázejících, bez jezdce a já se dobelhala po svejch. Každopádně bylo obsednuto a koníček už mě nikdy nesundal. Ale je pravda, že když jsem si pak pořídila dalšího mladého koně, tak toho už jsem obsedala rok.

Dopis z Prahy

Jindřich Rajchl, právník a předseda strany PRO Lepšolidé, kteří se dnes radují z odsouzení Martiny Bednářové, jsou charakterově zcela identičtí s těmi, kteří podepisovali v padesátých letech petice za trest smrti pro Miladu Horákovou.

Dnes už systém našťestí nepohodlné osoby nelikviduje fyzicky, nýbrž "pouze" reputačně, ovšem naturel těch, kteří tomu tleskají, je stále totožný.

To oni jsou pilíři každého takového zřízení - bez jejich budovatelského nadšení a fanatického odhodlání svým "věrozvěstům" sloužit, by se záhy zhroutilo.

Jsou to takzvaní pachatelé dobra - tedy lidé, kteří jsou přesedčeni o své morální nadřazenosti a předurčenosti k tomu tvrdě ztrestat ty, kteří s jejich jedinou správnou cestou nesouhlasí a mají odvahu se jim postavit.

Jsem přesvědčen, že kdyby Martina nedostala podmínku, nýbrž doživotí, nebo rovnou provaz, tak by jásalí úplně stejně. Někteří možná i víc.

Tento mesiášský komplex - tedy iluzorní představa, že jsou povinni za každou cenu razit cestu ideologii, k jejíž ochraně byli vyvoleni, a smést z cesty každého, kdo jim v tom brání, je hlavním zdrojem většiny zvěrstev, jež byly v historii lidstva spáchány. Ať už ve jménu Boha, rasové čistoty, třídního boje či nejnověji liberální demokracie.

Mohou se nazývat, jak chtějí, ale ve skutečnosti jsou to všichni ve své duši jen a pouze fašisté.

Lubomír Stejskal v Nev pes k tomu napsal:

Co tedy s M. Bednářovou? Jako odpovídající postih považuji rozvázání pracovního poměru – ale nic dalšího. Přesunout její případ do trestněprávní roviny je něco, s čím absolutně nesouhlasím a co zásadním způsobem diskredituje v mých očích celý polistopadový justiční systém (v širším slova smyslu, včetně OČTR) sem ale přesvědčen o tom, že ani ta sebestupidnější dezinterpretace pravdy nesmí být kriminalizována. Stíhat lidi za vykládání dezinformací (ve školní třídě to sotva lze nazvat šířením) je chyba. Návrat zpět. Znevážení ducha sametové revoluce. Cesta do pekel.

„Fiala zmanipuluje volby, ne Kreml.“ Unikla data. Strach Čechů má dohru

Interní průzkum Ministerstva vnitra, z něhož citoval novinář Jakub Zelenka, odkrývá pro současnou vládu Petra Fialy nepříjemná čísla. Většina Čechů se totiž obává, že letošní volby mohou být zmanipulované. Ale ne ze strany Ruska, jak neustále varují vládní představitelé, ale naopak z jejich strany. Sociolog Lukáš Valeš pro ParlamentníListy.cz označil výsledek průzkumu za děsuplný. Oslovený advokát Tomáš Nielsen vidí rovněž důvody k obavám.

Novinář Jakub Zelenka **sepsal pro web Page Not Found**, jehož je šéfredaktorem, článek o dezinformacích, volbách a velkých sociálních médiích. Hlavním odhalením v něm je průzkum Ministerstva vnitra, které si tento průzkum objednalo u agentury STEM. Dotazování podle článku proběhlo na přelomu ledna a února, dotazování byli lidé starší osmnácti let, tedy ti, kteří již mají volební právo.

„54 procent lidí se obává, že volby budou zmanipulovány současnou vládou, která se nebude chtít vzdát moci, a jejími podporovateli,“ cituje Zelenka z tohoto průzkumu. „39 procent Čechů se obává, že volby budou zmanipulovány informačním vlivem Ruska,“ uvádí průzkum dále.

Podle dalších citací z průzkumu se ukazují obavy české veřejnosti o integritu volebního procesu, 78 % respondentů si myslí, že je negativně ovlivní sociální síť, 60 % se pak obává podvodů kvůli nově schválené korespondenční volbě, 82 % respondentů považuje českou společnost za rozdělenou na skupiny s vyhraněnými a hlavně protichůdnými názory. Podle průzkumu se 42 % lidí obává vyjadřovat své názory.

Podle zdrojů Page Not Found z Ministerstva vnitra se není třeba obávat rumunského scénáře, „protože naše vnitropolitické klima je jiné“. Tento zdroj také tvrdí, že vliv sociálních sítí není takový. „Sociální síť však mohou maximálně rozhodnout o pár procentních bodech,“ uvádí.

K průzkumu se Zelenka pak vrací ještě v závěru článku, jinak soustředěnému zejména na sociální síť a jejich algoritmy. „Jeden z dominantních narativů proti současnému systému, který se úspěšně šíří, je ten o přicházející nové totalitě. Podle analýz Ministerstva vnitra se do Česka dostal ze zahraničí před sedmi lety a k jeho šíření dopomohlo několik faktorů. Jedním byla například pandemie koronaviru, kdy stát musel sáhnout k omezení části svobod lidí, aby se nemoc nešířila. To bylo vidět například na lockdownech, povinném nošení roušky a také jiném přístupu k očkovaným a neočkovaným,“ píše.

V průzkumu se prý také 56 % respondentů vyjádřilo, že mají pocit, že se do jejich života vrací cenzura a omezování osobních svobod. Zelenka řeší také případné zpochybnění výsledků či legitimacy voleb, ke kterému v ČR ještě nedošlo. „Data z průzkumu naznačují, že pro zpochybňování voleb může být živná půda i v Česku. Třeba jeden z často prezentovaných úspěchů současné vládní koalice je korespondenční volba. Až 60 procent Čechů vyjadřuje obavy, že bude mít za následek mnoho volebních podvodů. To tvrdila zejména opozice v čele s ANO,“ poukazuje Zelenka s tím, že ANO dříve korespondenční volbu podporovalo. „Právě letos proběhnou první volby, v nichž korespondenční volba sehráje svou roli a může v případě těsného výsledku převážet misky vah,“ varuje.

Zelenka pak na sociálních sítích tvrdí, že mu čísla „vyrazila dech“, jeho kolegyně Apolena Rychlíková je zase označuje za šokující.

Valeš: Lidé mají obavy dřív, než k něčemu došlo. Děsuplné

Sociolog **Lukáš Valeš** pro ParlamentníListy.cz označil čísla z průzkumu za velké a nemilé překvapení. „Je to mimořádně špatná známka pro současnou vládu a vlastně i systém, který jí umožnil dosáhnout takové nedůvěry ze strany voličů,“ uvedl pro ParlamentníListy.cz Valeš. „Tam je opravdu děsuplné to, že je to 54 %, ještě než k něčemu došlo. Je tady nedůvěra k tomu systému, ještě než by selhal, ať už z jakýchkoliv důvodů. Čili to je mimořádně varující,“ míní Valeš, podle kterého není pro demokracii nic horšího, než když lidé ztratí důvěru v instituce a jejich nezávislé fungování. „Pro instituci voleb to platí dvojnásob,“ upozornil.

Bývalý prezident Miloš Zeman naznačil, že český volební proces by mohl být v případě politických tlaků zpochybněn podobně jako v Rumunsku.

Více na

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/-Fiala-zmanipuluje-volby-ne-Kreml-Unikla-data-Strach-Cechu-ma-dohru-773795>

Stalin nechtěl mír

Jan Ziegler 10. května 2025

Uvádí to ve své knize Dobře promyšlený soudný den historik Alexander Gogun. Sovětský vůdce a masový vrah hodlal rozšířit komunismus do celého světa i za cenu rozpoutání globálního válečného konfliktu s miliony mrtvých.

Profesor Alexander Gogun přednáší na Svobodné univerzitě v Berlíně a patří k renomovaným znalcům novodobých sovětských a ruských dějin. Čeští čtenáři znají jeho knihy Stalinova komanda o sovětských partyzánech na Ukrajině a Mezi Hitlerem a Stalinem (Banderovci). Kniha Dobře promyšlený soudný den s podtitulem Jak Stalin připravoval třetí světovou válku zatím vyšla pouze v ruštině, ale překlad do češtiny by si rozhodně zasloužila.

V práci založené na obrovském množství odtajněných dokumentů z archivů Ruska a dalších deseti zemí, jakož i na publikovaných pramenech v desítkách jazyků autor ukazuje, jak sovětské úřady po desetiletí chladnokrevně a vytrvale plánovaly útok na Spojené státy americké za účelem zotročení lidstva, tedy dokončení světové komunistické tyranie. Jsou zde uvedeny dosud neznámé případy operativního použití chemických i biologických zbraní hromadného ničení. Na závěr jsou zveřejněny údaje o Stalinových úmyslech v posledních letech jeho života, kdy zřetelně synchronizoval komplexní opatření k ovládnutí planety Země.

Vývody profesora Goguna potvrzují i jiné zdroje, například v článku na webu nasregion.cz se píše o tom, jak USA po skončení II. světové války do začátku 50. let odzbrojovaly a sešrotovaly tisíce svých vojenských letadel, zatímco SSSR pod vedením Stalina naopak svůj zbrojní arzenál navyšoval. Lidovky.cz zase upozorňují na to, že Stalin chystal sovětskou invazi do Jugoslávie, kde tamní komunistický vůdce Josip Broz Tito se mu postavil na odpor.

Pravdou však je, že komunistická severní Korea napadla v roce 1950 jižní Koreu se souhlasem Stalina, který si takto testoval připravenost Západu na celosvětový konflikt. Ten se mu však v

čele s prezidentem USA Harry S. Trumanem razantně postavil a vyslal napadené zemi na pomoc vojska OSN a válka tak skončila de facto patem. To možná vylekalo Stalina a ten III. světovou válku odložil. A jelikož v březnu 1953 zemřel, export komunismu se naštěstí nekonal.

Alexander Gogun přináší v knize velké množství zajímavých informací. Tak třeba zdůrazňuje fakt, že Stalin nenáviděl Spojené státy americké už od začátku své politické kariéry. Je třeba si také uvědomit, a to autor dobře připomíná, že cílem ruských bolševiků byl vývoz komunistické revoluce ze SSSR do celého světa a to i za cenu krvavého konfliktu s cílem učinit lidi bezprávnými otroky zřudného komunistického systému. Takže Stalinův úmysl zahájit třetí světovou válku napadením USA měl reálný podklad. To, že by přitom umřely miliony a možná i desítky miliony lidí, mu nevadilo ani v nejmenším. Sovětský vůdce počítal s tím, že jedním z bojišť budou i severní arktické oblasti a jedním z cílů bude okupace Aljašky, tak SSSR začal stavět velké množství ledoborců a vyvíjel zbraně, například letadla, která by byla schopna bojového nasazení v těžkých severských podmínkách a silných mrazech.

Autor také připomíná, že Západ Sovětský svaz značně podceňoval s tím, že zbídačelá a válkou rozvracená země nemá na to, aby zaútočila na vyspělé kapitalistické země. Jenomže se jednalo o nepochopení sovětských reálií, Stalin klidně nechal umřít miliony vlastních lidí při hladomoru v letech 1946 – 47, které nechal bez pomoci, ale zároveň mohutně vyzbrojoval armádu a budoval vojenské základny pro další světové střetnutí. Jemu na obyvatelích vlastní země nezáleželo, on kvůli svým vysněným cílům šel i přes mrtvolu.

Dílo Alexandra Goguna o Stalinovi, který se chystal na třetí světovou válku, je výborné, podložené fakty i množstvím archivních dokumentů. Můžeme jenom doufat, že se brzy dočkáme jeho překladu z ruštiny do češtiny a kniha tak bude přístupná i českému čtenáři.

Víte, že Stalin chystal invazi do Jugoslávie, stojí v odtajněných materiálech americké NSA?

Stalin take stál za Korejskou válkou. Obě Koreje tvrdily, že válku začali ti druzí. KLDŘ obvinila Korejskou republiku, že zaútočila jako první, což silně připomíná okolnosti sovětského útok na Finsko roku 1939. Byl to však Sever, jehož lépe vyzbrojená a připravená armáda, celkem 7 divizí a tanková brigáda, 25. června 1950 ve 4 hodiny ráno překročila 38. rovnoběžku a vydala se za ní. Jih nebyl schopný vzhledem k aktuálnímu nepříliš dobrému stavu své armády vést ani válku obrannou, natož útočnou.

Stalin byl proto přesvědčen, že válka proběhne rychle a skončí vítězstvím KLDŘ. Nejdříve se zdálo, že má pravdu. Během tří dnů dobyla severokorejská armáda hlavní město Jižní Koreje Soul a postupovala dále na jih. Začátkem srpna už byla Jižní Korea kromě malé oblasti kolem města Pusanu pod kontrolou Severu. Po prvním úspěchu však začaly přicházet stále horší a horší zprávy, protože Jižní Koreji přišla na pomoc vojska OSN. Severní Koreji nepomohla ani posila v podobě statisíců Číňanů, ani to, že Stalin poslal do Koreje sovětské vojenské piloty, tzv. „Stalinské sokoly“, většinou veterány z války, ovšem tajně.

Korejský konflikt byl tím posledním, který Stalin rozpoutal.

Zapomenutá kapitola z počátku velké vlastenecké války

Jiří Pospíšil 2025

Od sovětských a ruských historiků stále čteme báje o hrdinství rudoarmějců ve velké vlastenecké válce, proto zde připomeneme účelově zapomenutou epizodu z jejího počátku.

Večer 21. června 1941 po skončení velitelsko-štabního cvičení 4. armády Západního frontu na téma „Útok pěšího sboru s překonáním říčního toku“ ohlásil velitel Kobrinského okrsku protivzdušné obrany plukovník N. G. Bělov náčelníkovi štábu 4. armády plukovníku L. M. Sandalovovi, že na rozkaz velitele Západního frontu Hrdiny SSSR armádního generála D. G. Pavlova sborové i armádní protiletadlové dělostřelectvo se střelivem bude uloženo v oblastním skladu, takže štáby 4. armády a 14. mechanizovaného sboru v okolí Kobrinu nebude možno bránit.

Tehdy již stojí u západních hranic SSSR tři skupiny armád wehrmachtu (3 000 000 mužů, 7 184 děl, 3 580 tanků, 1 830 letadel) proti části Dělnicko-rolnické Rudé armády (DRRA) (3 289 851 mužů, 59 787 děl a minometů, 15 687 tanků, a 10 743 letadel) rozčleněné do 16 armád 1. strategického sledu, 7 armád 2. strategického sledu a v týlu 4 armád Frontu záložních armád Lidového komisariátu vnitra (NKVD).

Před půlnocí 21. června lidový komisař obrany maršál S. K. Timošenko telefonicky hovořil s velitelem Západního frontu. Na jeho zprávu „...v minulých 36 hodinách nepřetržitě projížděly Suvalkovským výběžkem německé mechanizované kolony...“, doplněnou velitelem 3. armády „na mnohých místech státní hranice mezi Grajevem a Sopockinem Němci odstranili drátěné zátarasy...“, odpověděl: „Klid, nepanikařte, pro všechny případy na zítra ráno svolajte štáb, mohou se stát nepříjemnosti, ale nereagovat na provokace ...“ V obvodu působnosti Jihozápadního frontu zběhlí, podle úzu kominterny, „němečtí dělníci v uniformách“, kteří varovali sovětské pohraničnický před nenadálým útokem wehrmachtu, dostali „stalinskou“ odměnu. Lidový komisař vnitra L. P. Berija je nařídil zatknout za nelegální překročení státní hranice, po výsledku „podezřelé špiony“ zastřelit a zbytek odeslat do „GULAGU“.

Bombardéry Luftwaffe přeletěly státní hranici SSSR 22. června 1941 ve 3.40 hod. První náměstek lidového komisaře obrany maršál S. M. Buďonnyj v pamětech napsal: „...22.6. v 4.01 hod mně telefonoval lidový komisař maršál Timošenko, že Němci bombardují Sevastopol“. Pokračuje náčelník Generálního štábu Rudé armády (GŠRA) armádní generál G. K. Žukov: „...se soudr. Timošenkem jsme Stalina telefonicky žádali o dovolení nařídít armádě odvetná opatření. Stalin těžce dýchaje do sluchátka několik minut nebyl schopen slov, ale na opakované naléhání odpověděl: „To je provokace německých vojáků! Dělostřelbu nezahajovat, aby nevyvolala závažnější důsledky.“

V 5.00 hod po celé frontě začala nepřátelská ofenziva. Během telefonního hlášení velitele 3. armády armádní generál Pavlov v sluchátku slyšel výstřely děl wehrmachtu.

Zástupce velitele Západního frontu generálporučík I. V. Boldin v pamětech napsal: „... V krátké době mě počtvrté volá lidový komisař obrany. Hlásím

nové informace. Když mne vyslechl, S. K. Timošenko říká:

„Soudruhu Boldine, uvědomte si, že žádná opatření proti Němcům bez našeho vědomí nesmíte přijímat. Oznamuji vám to a žádám, abyste to vyřídil i Pavlovovi, že soudruh Stalin nedovolil zahájit dělostřeleckou palbu proti Němcům.“

„Jak je to možné?“, křičím do sluchátka, „vždyť naše vojska musí ustupovat. Hoří města, umírají lidé!“

„Leteckou rozvědku vést maximálně do hloubky 60 kilometrů“, odpovídá lidový komisař.

Hlásím, že fašisté na letištích první linie zničili téměř celé naše letectvo... Ale lidový komisař opakoval předchozí rozkaz...“

Likvidace letounů 9. smíšené letecké divize 10. armády Západního frontu ještě před vzletem vyvolala u jejího velitele Hrdiny SSSR generálmajora S. A. Černycha panickou ataku a dezerci. Náčelník 3. správy Západního frontu major státní bezpečnosti P. G. Běgma ho zatkl 26. června až v Brjansku. Velitel 8. armády Severozápadního frontu napsal o situaci v Pobaltí: „Muži těžkého dělostřeleckého pluku brzy ráno 22. června přijeli do stanice Šaulaj. Když viděli padat bomby na naše letiště, domnívali se, že začaly manévry...“

V 5.45 hod začíná ve Stalinově pracovně porada za účasti lidových komisařů Molotova, Beriji, z velení DRRA Timošenka, Žukova a Mechlise. Jakmile Molotov přečetl deklaraci německého velvyslance von Schulenburga o vyhlášení války, začala diskuze:

Stalin: „Není to provokace německých generálů?“

„Němci bombardují naše města na Ukrajině, v Bělorusku i v Pobaltí, na státní hranici začaly boje pozemních vojsk, tak jaká je to provokace?“ odvětil Timošenko.

„Pokud je třeba zorganizovat provokaci“, řekl Stalin, „tak němečtí generálové budou bombardovat i svá města...“ Chvilí se zamyslel a pokračoval: „Hitler o tom určitě neví. Je nezbytné se okamžitě se spojit s Berlínem...“

Jižní vojenskou osadu u Brestu-Litevského, jen pár desítek metrů od státní hranice, zaplnilo mužstvo součástí 4. armády Západního frontu: 6. a 42. střelecká divize 28. střeleckého sboru generálmajora V. S. Popova a 22. tanková divize 14. mechanizovaného sboru generálmajora S. I. Oborina. Jakmile 22. června ráno začaly dopadat na cvičný armádní polygon nepřátelské granáty, generálové Popov s Oborinem to považovali za zahájení dalšího ohlášeného cvičení „Překonání druhého pásma opevněného prostoru“ a zásahy do svých pozic za jeho nedbalé řízení. Z omylu je rychle vyvedly útočící letky Luftwaffe. Dělostřelci mechanizovaných sborů II. tankové skupiny wehrmachtu zničili 22. tankovou divizi a notně pochroumali oba sbory 4. armády. Není divu, že zmatek zachvátil i nomenklaturní civilisty. První tajemník Oblastního výboru Komunistické strany Běloruska (bolševiků) v Brestu-Litevském M. N. Tupicyn líčí ve svých vzpomínkách „Útěk z Brestu“ neúspěšné pokusy tamních aparátníků o zničení stranických dokumentů Oblastního archivu strany. V 7 hodin ráno město obsadily jednotky XII. armádního sboru II. tankové skupiny.

Plukovník L. M. Sandalov 22. června dopoledne hlásil náčelníku GŠRA: „... po trvalém silném bombardování pozbyla demoralizovaná pěchota odolnost v obraně. Velitelé 4. armády

a podřízených jednotek musí zastavovat a vracet do předních linií v panice ustupující mužstvo i když to není efektivní ani při použití zbraní.“ Mužstvo 45. pěší divize XII. armádního sboru II. tankové skupiny wehrmachtu ještě bojuje u Brestlitevské pevnosti, avšak velitel skupiny generálplukovník H. Guderian již ujíždí v čele útoku ke Kobrinu. Do večera jsou v Brestu-Litevském, Kobrinu a Žabinci zničeny štáby, velitelská stanoviště, spojové uzly, sklady munice a paliva obou sborů 4. armády.

Je nejvyšší čas konečně informovat sovětské pracující, jenže Stalin nevěří, že válka začala, takže odmítl. Hlavní redaktor „Pravdy“ P. N. Pospělov alespoň umístil na titulní stranu listu jeho velký portrét. Místo Stalina 22. června ve 12.15 hod. přečetl v moskevském rozhlasovém studiu prohlášení „strany a vlády“ místopředseda Rady lidových komisařů (RLK) V. M. Molotov: „Dnes, ve 4 hodiny ráno, bez předložení jakýchkoli požadavků k Sovětskému svazu, bez vyhlášení války, přepadla německá vojska naši zemi...“ Aby skryl Stalinovu spoluúčast na vzniku druhé světové války poprvé nazval agresi oficiálního spojence SSSR termínem „velká vlastenecká válka“.

Stalin vyslal armádního generála G. K. Žukova do Tarnopolu na inspekci velitelství Jihozápadního frontu. Další den je ustaven nový kolektivní orgán „Stavka hlavního velení ozbrojených sil SSSR“ (STAVKA). Původně měla vzniknout až po zahájení ofenzivy DRRA do Evropy v rámci Operace GROZA. Předseda RLK Stalin měl být jmenován jak předsedou STAVKY, tak vrchním velitelem DRRA, avšak nyní z výše uvedeného důvodu obě funkce odmítl. Předsedou STAVKY určil lidového komisaře obrany maršála S. K. Timošenka, vrchní velitel DRRA zůstal neurčen a do počátku července se Stalin porad STAVKY neúčastnil.

Stalin u maršála Timošenka a generála Žukova zjišťoval situaci ve štábu Západního frontu. Když kvůli špatnému spojení nedostal kloudnou odpověď, zvolal: „Co to tam máte za bačkory, že nejsou schopny přesně posoudit situaci? Mají vůbec nějaké svědomí? Uvědomují si svou odpovědnost za osud státu?“

Do ústředí přicházejí špatné zprávy, pro příklad uveďme dvě z nejhorších. První dostal náčelník GŠRA 25. června od svého 1. zástupce generálporučíka N. F. Vatutina: „... velitelé Severozápadního a Západního frontu organizovali protiútoky, ale pro slabou leteckou podporu, vzájemnou nekoordinovanost bojové činnosti a špatné dělostřelecké zajištění neuspěli. Jednotky s obrovskými ztrátami neorganizovaně ustupují. Součástí 3. a 10. armády Západního frontu jsou obklíčeny, tankové kolony wehrmachtu se blíží k Minsku“!

Druhou od náčelníka týlu Západního frontu generálporučíka V. N. Kurdumova: „...Je zničeno 30 % zásob munice, 50 % zásob paliva, potravin a výstroje. Ve Sknilově nepřítel obsadil plné sklady pro 6. armádu Jihozápadního frontu...“

U Baranoviči se 26. června střetl XLVII. motorizovaný sbor wehrmachtu se 17. mechanizovaným sborem DRRA. Výsledek lze odhadnout z hlášení zástupce náčelníka Správy politické propagandy Západního frontu náčelníku HSPP armádnímu komisaři Mechlisovi: „Velení 27. tankové divize sboru zaskočily události nepřipravené, neboť formování 17. mechanizovaného sboru nebylo ukončeno.

Divizi chyběla výzbroj, ručnicemi bylo ozbrojeno jen 30-35 % mužstva. Nebojeschopné a neozbrojené divizi bylo nařízeno zaujmout obranu v oblasti Baranoviči. Na obrannou linii odešlo 3 000 mužů a ostatních 6 000 mužů bylo soustředěno v lese 18 kilometrů od osady, nikdo z nich neměl zbraně...“

Neúprosná realita prvních válečných dní přiměla také náčelníka Správy politické propagandy Jihozápadního frontu ohlásit armádnímu komisaři Mechlisovi místo obvyklých propagandistických klišé skutečnou situaci: „U velitelů a vojáků sílí panika ... Velitelé součástí Západního frontu hlásí, že vojáci ze západní Ukrajiny se vyhýbají službě v Rudé armádě a dezertují...“.

Severně od Bělostoku a Grodna útočila jízdní-mechanizovaná skupina 10. armády Západního frontu na divize III. tankové skupiny 9. armády wehrmachtu. Jenže 26. června ofenzíva skončila obklíčením tří sborů jízdní skupiny, zástupce lidového komisaře obrany maršál G. I. Kulik, generálporučík I. V. Boldin a velitel 10. armády Západního frontu generálmajor K. D. Golubjov jsou nezvěstní. Večer Stalin volal na velitelství Jihozápadního frontu do Tarnopolu: „Soudruhu Žukove, můžete se okamžitě vrátit do Moskvy? U Západního frontu je zle, je ohrožen Minsk, nevím, co je s Pavlovem. Kulik zmizel, neznám kam...“.

Po návratu a seznámení se s aktuální situací generál Žukov informoval Stalina a člena Hlavní vojenské rady DRRA G. M. Malenkova. Přítomný předseda Výboru obrany RLK maršál K. J. Vorošilov zůstal v klidu. Po Žukovově odchodu ujistil Malenkova, že „provokace nepřítele záhy skončí jeho úplnou porážkou!“ Tehdy ještě nevěděli, že jednotky II. tankové skupiny 9. armády wehrmachtu již obsadily Brest-Litevský, blíží se k Bělostoku a Lvovu a že na styku bojových linií Severozápadního a Západního frontu otevřenou širokou mezerou již projely divize III. tankové skupiny 9. armády wehrmachtu. Obsadily Vilnius, Grodno i mosty přes Němen.

Velitel Západního frontu slíbil Stalinovi zajistit ochranu hlavního města Běloruské sovětské socialistické republiky Minska, a proto 26. června zakázal veliteli 13. armády frontu ústup. Jenže již za pár hodin náčelník štábu Západního frontu generálmajor V. J. Klimovskich hlásil náčelníku GŠRA: „Přes opevněný obvod u Kozěkova proniklo téměř 1 000 tanků a obklíčují Minsk ze severozápadu. Není se čím bránit!“ Zkrátka nepřítel obsadil Baranoviči, 27. června odpoledne se před Minskem setkaly II. a III. tanková skupina 9. armády wehrmachtu.

Večer 27. června náčelník GŠRA poslal do STAVKY aktuální hlášení náčelníků štábů frontů. Situace je vážná, Stalin tak dlouho čekal, až vedení německých komunistů přemluví tamní pracující k revoluci a svržení Hitlera, až se nedočkal. To, že koncem 20. let pomohl nacionálním socialistům vyhrát volby, čímž pomohl Hitlerovi do křesla říšského kancléře a Německou říši podporoval dodávkami surovin, věděl jen on a Molotov. Před kritikou se proto pojistil zastrčením této teze do šuplíku trockizmu. K posílení mezinárodních sympatií „s nevinnou obětí německé agrese“ sovětská armádní propagandisté rozšířili mýty „věrolomné přepadení Německem bez vyhlášení války“ a „Stalin se Hitlera bál“, ovšem bez dodatku, „že prohlédne jeho osvoboditelské záměry“.

Stalinův spojenec Hitler preventivním útokem zmařil dokončení geneze SSSR, což Stalin považoval za zradu, a proto se rozhodl buď

Hitlera nechat zajmout, soudit a popravit nebo nalézt důkazy jeho smrti. Stalin Hitlera nepřesvědčil, že přesuny součástí DRRA k západní hranici SSSR jsou jen prolog jejich rozsáhlých cvičení. Nyní má v trezoru vypovězení války říšskoněmeckou, rumunskou, maďarskou i finskou vládou a wehrmacht již postoupil více než 300 km do vnitrozemí SSSR. Proto bude nezbytné Hitlera opět oslovit, tentokrát přes prostředníka. Přítomného lidového komisaře vnitra, generálního komisaře státní bezpečnosti Beriji, se zeptal: „Je v Moskvě ještě Staměnov? O co Hitlerovi jde, co vlastně chce? Pokuste se přes své kontakty zjistit bázi pro přijetí smlouvy nového „Brestského míru“ s Německem. Navrhněte předat Pobaltí, Bělorusko, část Ukrajiny, za libovolných podmínek.“ (Smlouva „Brestlitevský mír“ 3. března 1918 ukončila 1. světovou válku.) Berija pověřil vyřízením pomocníka náčelníka 4.odboru 7.oddělení Hlavní správy státní bezpečnosti lidového komisariátu vnitra SSSR majora státní bezpečnosti P. A. Sudoplatova, jenž požádal o zprostředkování agenta NKVD a vyslance vlády Bulharského království v SSSR I. Staměnova.

Do Minska 28. června přijela 17. divize XLVII. tankového sboru II. tankové skupiny wehrmachtu. Náčelník pohraničních vojsk Západního frontu generálporučík NKVD G. G. Sokolov 28. června oznámil zástupci lidového komisaře vnitra pro DRRA generálporučíku NKVD I. I. Maslennikovovi: „...Po cestách jezdí demoralizovaní a deprimovaní vojáci z bloudících jednotek. Při zvuku každého letadla se řidiči automobilů bezhlavě rozjíždějí na všechny strany, neorganizovaná, nikým neřízená přeprava se mění v paniku... Fámy o výsadcích diverzantů vedou k vraždám nevinných lidí...“

Před svým spěšným odjezdem příslušníci NKVD ani zde nezapomněli v městských věznicích postřílet politické vězně i Židy a armádní propaganda z tohoto válečného zločinu nezapomněla obvinít wehrmacht.

Týž den tajemník Gomělského oblastního výboru Všesvazové komunistické strany (bolševiků) F. V. Žiženkov hlásil situaci u Západního frontu stranickou cestou přímo do sekretariátu generálního tajemníka ÚV VKS(b) Stalina: „Demoralizující chování většiny velitelského sboru DRRA, odchod z bojiště pod záminkou doprovodu evakuovaných rodin, případně skupinový útěk od vojenských jednotek podvrací obyvatelstvo a rozsévá paniku v týlu...“

Během čekání na odpověď vyslance Staměnova se Stalin seznámil s oběma zprávami, ale protože stále neznal aktuální situaci na frontě, večer 28. června do Kremlu povolal maršála Timošenka a armádního generála Žukova. Náčelník GŠRA podal neúplné hlášení o situaci u frontů opět zdůvodněné výpadky ve spojení. Po přiznání, že neví, kdy budou odstraněny, Stalin zvýšil hlas: „Co je to za generální štáb, jenž se tak rozložil, že jeho náčelník nemá spojení s jednotkami, nikoho nereprezentuje, nikoho neřídí? Bezmocný štáb bez spojení nemůže velet!“

O obsazení Minska nepřítelem se Stalin 29. června nedozvěděl z hlášení náčelníka štábu Západního frontu, ale z odposlechu Vrchního velitelství wehrmachtu. Nečekaná ztráta tohoto významného rozvědného a spojového uzlu, z něhož se nepodařilo evakuovat žádný z 332 průmyslových závodů, ani stranické a státní archivy BSSR, Stalina zkrušila. Po pročetí hlášení stranického tajemníka Žiženkova o rozvratu armád na západě SSSR a o panických útěcích stranických funkcionářů z obsazených

území do týlu si uvědomil, že „Velkou hru“ o budoucnost světa prohrál, že moře peněz a práce na přípravu „Operace GROZA“ přišlo vniveč. Sovětskými propagandisty rozsvícená aureola „osvoboditele Evropy“ pohasla, Mikojanovi a Berijovi hořce přiznal: „Začala válka a rozvíjí se katastrofálně. Lenin nám zanechal veliký odkaz, ale my, jeho dědicové, jsme ho proflákli. Odstupuji z vedení.“ Berija sice ihned připomněl riziko vojenského převratu, ale Stalin se vzchopil a záhy odjel na chatu do Kunceva, kde se dva dny uzavřel před okolním světem. První kapitola velké vlastenecké války skončila.

Žádná odpověď na Staměnovovu nabídku nepřišla, další Berijův pokus nebyl úspěšný ani počátkem října 1941. V květnu 1945 skončila velká vlastenecká válka velkým vítězstvím, v březnu 1953 zemřel generalissimus Stalin. Až socialistická spravedlnost 26. června 1953 dostihla již 1. místopředsedu Rady ministrů SSSR a ministra vnitra maršála L. P. Beriju, byl odvolán ze všech funkcí, zatčen a důkladně vyslýchán. Na jednání Vojenského kolegia Nejvyššího soudu SSSR 23. prosince 1953 pak uslyšel mimo jiné výrok prokurátora: „V roce 1941 se pokusil navázat spojení s Hitlerem a navrhl mu odstoupit řadu území SSSR!“ Nejen proto dostal nejvyšší trest, týž den byl zastřelen.

Zdroje

- Anfilov, V.: Doroga k tragédii sorok pervogo goda. „Akopov“. M.-1997.
- Běstvieckij, J.: Strašnyj spektakl ijuňa. Gazeta „RESPUBLIKA“ No114(4051), Subbota, 24 ijuňa 2006 g.
- Boldin, I.: Stranicy žizni., „Vojenizdat“, M.-1961.
- Carell, P.: Operace Barbarossa. „Mustang“. Plzeň-1996
- Dobryjucha, N.: Kogda Stalin uznal, čto načnetsja vojna? „Komsomolskaja pravda“. ot 27 okťabry i 3 nojabrya 2011 goda.
- Gazeta „Izvestija“. 1989g., 23 nojabrya.
- Chruščev, N.: Vospominanija„Ogoňok“. 1989g. No31.
- „Izvestija CK KPSS“. Dokumenty ijuňa 1941.. No6. 1990g.
- Jamskoj, N.: Polstrany za stalinskij „pardon“. Žurnal „Ogoňok“ 2006g., <https://www.kommersant.ru/doc/2298093>
- Jegorov, D.: 30. Ijuňa 1941. Razgrom Zapadnogo fronta. Jauza, Eksmo. M.-2008.
- Korotkov, A., i dr.: Na prijome u Stalina. Izdatelstvo „Novyj chronograf“. M.-2008.
- Kubík, P.: Rudé stíny. Sovětské válečné zločiny 1941-1945. „Mladá fronta“. Edice „ARCHIV.“ Praha - 2003.
- Kumaněv, G.: Rjadam so Staliny: otkrovennyje svidetelstva. „Vylina“. M.-1999
- Ljulečnik, V.: Vojennyje budni. Intěrnětn žurnal „Russkij globus“. 2008g. No7.
- Mikojan, A.: Tak bylo. „Vagirus“. M.-1999
- Mělt'uchov, M., i dr. Načalnyj pėriod vojny v dokumentach vojennoj kontrrazvedki. In „Tragedija 1941g. Pričiny katastrofy“. „Jauza-EKSMO“. M.-2008.
- Mělt'uchov, M.: Upuščennyj šans Stalina. Sovětskij Sojuz i borba za Jevropu:1939-1941. Věče. M. 2000
- Měščerjakov, V.: Stalin i zagovorščiki 41 go goda. Poisk istiny. @ voennaja literatura (militera.lib.ru) 2012
- Must'ac, V.: Geněrali vėrmachta o Vorošilově. „Tvoj Variant“. Měžregionalnyj sojuz pisatelėj. Ukrajina. 4 fevralja 2015.
- Nikitin, R.: Bėgstvo iz Bresta. Žurnal „Sověřsenno sekreťno“, ijuň 2016.
- Pětrov, B.: Vojennyje dějstvija na severo-zapadnom napravleniji v načalnyj pėriod vojny. „Vojenno-istoričeskij žurnal“. No7. 1988.
- Pětrov, N.: Stalin v 1941 godu byl gotov otdat' Gitleru Pribaltiku i Ukrajinu„Novaya Gazeta“ 17 ijuňa 2016.
- Pokrovskij, S.: Izměna 1941 goda. „Vojennoje obozrenije“. 17 avgusta 2010.
- Popytko Stalina zaključit' separatnyj mir s Germanijej. Žurnal „Ogoňok“. 1989g. No25.
- Další na jsou na <https://medium.seznam.cz/clanek/jiri-pospisil-zapomenuta-kapitola-z-pocatku-velke-vlastenecke-valky-135032?>

Hana Bělská:

Jedna z nejslavnějších českých hereček ve světě přežila Osvětim i pochod smrti

Květa Houšková

Do českého filmu vstoupila už jako 15letá. Její slibnou kariéru přerušil příchod nacistů, kvůli nimž přišla o téměř celou svou rodinu. Krutý životní úděl ji však nezlomil a o několik let později pod jménem Hana Maria Pravda dobyla svět.

České diváky okouzila už jako náctiletá

Fascinující příběh úspěšné české herečky se začal psát 29. ledna 1918 v Praze, kde přišla na svět do zámožné rodiny váženého právníka a legionáře Josefa Becka. Za rok narození jeho jediné dcery bývá uváděn letopočet 1916, ale sama Hana o desítky let později v rozhovoru pro United States Holocaust Memorial Museum ve Washingtonu tvrdila, že se narodila až o dvě léta později. Rodné jméno budoucí představitelky mnoha desítek rolí, které ztvárnila po boku světových filmových hvězd, znělo Hana Maria Becková, ale brzy poté, co se ve svých teprve 15 letech poprvé objevila před filmovou kamerou, se v Československu proslavila jako Hana Bělská.

O herecké profesi Hana snila už od dětství. Ještě před ukončením studia na gymnáziu získala své první filmové role ve snímcích Vladislava Vančury Na sluneční straně a Marijka nevěrnice. Druhý jmenovaný vyprávěl o životě horalů na Podkarpatské Rusi. Balada plná lásky, zrady a odpuštění se inspirovala námětem spisovatele Ivana Olbrachta, který se dokonce ve filmu z roku 1933 mohl v drobné úloze českého turisty. I když se dílo ve své době nesetkalo s větším diváckým ohlasem, dnes je ceněno pro své unikátní historické záběry podkarpatské obce Koločavy.

Do širšího povědomí tehdejší veřejnosti se začínající talentovaná herečka dostala díky své další postavě farmaceutky Dášy Kučerové z oblíbené komedie Vladimíra Slavínského Studentská máma, v níž v hlavní roli excelovala snad nejslavnější maminka českého filmu Antonie Nedošínská. Během natáčení probíhajícího v polovině 30. let se Hana, která přijala pseudonym Bělská, na place setkala i s dalšími velkými jmény naší kinematografie, třeba s Věrou Ferbasovou nebo dívčím idolem Svatoplukem Benešem. Ve stejném roce 1935 mělo premiéru také melodrama První políbení, kde se Hana Bělská opět pod režijní vedením Vladimíra Slavínského proměnila v mladou dívku Věru Nedbalovou, která se na cestě domů ze švýcarského penzionátu ve vlaku seznámila se studentem techniky Jaroslavem v podání Jiřího Dohnala.

Zachránil ji útěk z pochodu smrti

Hana Bělská se kromě filmování věnovala také divadlu. Hrála v Olomouci, ale i v Praze. Její rozjíždějící se kariéru však koncem 30. let přerušil nástup nacistů, kterým vadil hereččin židovský původ. Sama Hana ani její rodiče ve víře nežili. Rodina patřila mezi české patrioty, a především svému dědečkovi herečka vděčila za to, že jí v dětství svým poutavým vyprávěním o staré Praze vštípil doživotní lásku k vlasti. Po svém nuceném odchodu do ústraní se Hana provdala za svého přítele Alexandra Munka, s nímž se po svatbě přestěhovala na venkov, kde manželův strýc vlastnil továrnu. Ani daleko od velkoměsta se však neskryla před nepřejíci lidmi a kolaboranty. Jedna z nových sousedek ji udala gestapu kvůli zdánlivě tak banální věci, jakou byla

návštěva vesnického fotbalového zápasu, kam Židé podle tehdejšího práva neměli přístup.

To nejhorší ale mělo teprve přijít. V roce 1942 skončila ještě nedávno obdivovaná umělkyně uprostřed terezínského ghetta, kde strávila téměř tři roky. Poté ji čekal transport do polské Osvětimi, kam byl nedlouho před ní deportován i její muž. Za zdmi nechvalně proslulého koncentračního tábora na vlastní oči spatřila, jakých hrůz jsou nacisté schopni. Smrt a utrpení zde byly na denním pořádku, přesto se Hana k údivu spoluvězňů nikdy nevzdala svého pověstného optimismu. Jak se později svěřila, nad vodou ji v těchto těžkých časech držela naděje na opětovné shledání se všemi blízkými. Že během války přijde o téměř celou svou rodinu, tehdy ještě netušila.

Hana Bělská přijela do Osvětimi koncem roku 1944 a krátce poté byla vybrána na práci v nedalekém lese. Spolu s dalšími ženami musely snášet tvrdou dřinu, zimu a hlad. Netrvalo dlouho a dozorcí je ze strachu před blížící se spojeneckou armádou vyhnali z jejich lesního pracovního tábora na takzvaný pochod smrti. Během nekonečných kilometrů plných mrazu a sněhu v sobě mnoho vězeňkyň dokázalo nalézt zbytek posledních sil k útěku. Mezi ně patřila i Hana, která s jednou z dívek v posledních lednových dnech roku 1945 z pochodu smrti uprchla. Po krátkém bloudění zbídačená dvojice zaklepala na dveře nejbližšího stavení. Měly štěstí, místní obyvatelé jim poskytli úkryt i jídlo a Hana jim nikdy nepřestala být vděčná za záchranu života. Co se stalo se zbytkem její rodiny, se dozvěděla až po válce. Téměř nikdo z příbuzných nacistické běsnění nepřežil. Milovaný manžel, o kterého se celé roky svého věznění bála, zemřel v osvětimském koncentračním táboře.

V zahraničí se stala hvězdou

Když se těžce zkoušená žena vrátila do osvobozené Prahy, rozhodla se pokračovat ve své dřívější herecké profesi. Pod novým uměleckým jménem Hana Alexandrová se stala zakládající členkou Realistického divadla a v roce 1946 se znovu objevila před filmovou kamerou. V dramatu Nikola Šuhaj na motivy románu Ivana Olbrachta o zbojníkovi, který přepadával bohaté a lup rozdělával mezi chudé, si zahrála dceru kupce Beera. Role slavného loupežníka připadla populárními Gustavu Nezvalovi. S novými poměry, které začaly panovat v její rodné zemi, se Hana nesmířila a **v roce 1948 emigrovala až do daleké Austrálie**. Na dlouhou cestu se však nevydala sama. Tou dobou už totiž byla matkou syna Alexe, který se jí narodil z druhého svazku s hercem Jiřím Pravdou. Manželé Pravdovi na druhé straně světa úspěšně provozovali vlastní divadelní společnost, ale za několik let přesídlili do Velké Británie, kde žili až do konce svých dnů.

Haně se v zahraničí povedlo to, o čem si může mnoho hereček nechat jen zdát. Pod jménem Hana Maria Pravda se stala mezinárodně slavnou televizní a filmovou hvězdou. Hrála v britských i amerických snímcích a seriálech, z nichž je jich mnoho dodnes známých i českým divákům. Když měla v roce 1987 v Československé televizi premiéru britská televizní série o výstředním čaroději Čáryfukovi, která byla natočená na přelomu 60. a 70. let, většina Čechů nevěděla, že v hlavní ženské úloze maminky zazářila rodačka z Prahy a bývalá herečka ze starých československých snímků. Zásadní Haninou rolí byla postava Emmy Cohenové z postapokalyptického seriálu BBC z poloviny 70. let Survivors, který sledoval osudy skupiny

lidí přeživších tajemnou pandemii. Česká emigrantka se jako Hana Maria Pravda objevila například i v epizodě seriálu o geniálním detektivovi Poirotovi s názvem Smrt v oblacích nebo v hororovém Draculovi uvedeném roku 1974, kde si dokonce jako transylvánská hostinská zahrála po boku svého muže Jiřího Pravdy.

Na temné období svého života Hana nikdy nezapomněla a o svých zážitcích vydala několik knih. Jednu z nich věnovala svému synovi Alexovi Pravdovi, který působí jako uznávaný politolog na St Antony's College na univerzitě v Oxfordu. V babiččiných hereckých šlépějích se vydala až její vnučka Isobel Pravda, která kromě práce v divadle, televizi a ve filmu učí drama na dívčí škole v anglickém Readingu. Účinkovala například i v třídílném hraném dokumentu z dílny BBC The Impressionists, který pojednával o původu uměleckého směru impresionismu. Jedna z nejúspěšnějších českých hereček ve světě zemřela v roce 2008 ve Velké Británii, ovšem její pozoruhodný životní příběh z ní udělal nezapomenutelnou osobnost, která nám dodnes dává naději, že i z úplného dna je možné se odrazit až na vrchol.

Fiala zavrtěl psem

Aston 4. června 2025

Šlo to rychle. Včera jsem tu premiérovi radil, aby se ve věci bitcoinů inspiroval filmem Vrtěti psem a aby vyhlásil válku Albánii (připomenu těm, kdo film neviděli: od skandálu má amerického prezidenta zachránit odvedení veřejné pozornosti na nesmysl, v daném případě na válku USA s Albánií). Bylo to míněno žertem, ale v dnešní době neradno žertovati. Absurdní humor se rychle mění v realitu. Premiér Fiala proto svolává Bezpečnostní radu státu! Tu premiér mimořádně svolává *na základě aktuálních bezpečnostních hrozeb, mezinárodních událostí nebo jiných závažných okolností, jako například teroristické hrozby, hybridní působení, kybernetické útoky či přírodní katastrofy*. V tomto případě je to na základě toho, že se ministr spravedlnosti a ministr financí s vědomím ministerského předsedy zachovali jako Pat a Mat.

Fiala za to dostává strašný shitstorm. Je tak moc ostřelován hnojomety ze všech stran, až budí lítost. Případ je tak spleť a sahá minimálně dva roky dozadu (spíš dál), že je v něm možné všechno. Jedna konstrukce se ale přece jen více méně jasně rysuje.

Šíbr středního formátu ulil peníze v bitcoinech a ty nabyly za dobu jeho výkonu trestu na ceně. To samo o sobě je zajímavý námět pro detektivku. Skandál se týká daru části výtěžku za bitcoinu a podezření z legalizace zbytku.

Dotyčný přeměnil na bitcoiny „nižší počet milionů“. Proč nemůže stát celý bitcoinový výtěžek zabavit? Je tu tradice hluboko z devadesátek, že pan XY nemá žádné příjmy, nic nevydělává, ale bydlí ve vile a má tři mercedesy a jezdí do Dubaje na dovolenou. Otázka „kde na to vzal“ je neslušná, ruku státu na podezřelé peníze vztáhnout nelze. Je to ad absurdum dovedená teze o pachové neutralitě peněz.

Není pravda, že peníze nikdy nesmrdí. Někdy smrdí na sto honů. Odkud vzal ten „polepšený kriminálník“ oněch několik málo miliónů? Prokrista... nižší počet milionů. To většina z nás nevydělá za celý život! Jaké měl legální příjmy? Nelze se dopátrat? Ať se to zabaví všechno a nikdo se nemusí zesměšňovat dary, abdikacemi a svoláváním Bezpečnostní rady státu.

Danuše

MUDr Ivan David

Europoslankyně Danuše Nerudová nejednou překvapila. Pokud tvrdila, že Československo osvobodila americká armáda, je to možná mezera v dějepisném vzdělání, možná politická deklarace. Spíše zaráží její argumentace k tomuto tvrzení: „Jedťe se podívat do Plzně!“ V tom případě nemá cenu porovnávat válečné ztráty americké a sovětské armády na konci války na území tehdejšího Československa nebo jen dnešní České republiky, a připomínat třeba 701 obětí amerického bombardování Prahy nebo bombardování chemičky v Záluží u Mostu nebo plzeňské Škodovky atd. Zde nemusí jít o chybný výkon v důsledku jisté nedostatečnosti, i když to tak může být hodnoceno v kontextu s jinými výkony. I v tomto případě by paní Nerudová měla být schopna odhadnout reakci veřejnosti na takový výrok, byť by šlo o pouhou demagogii. Nemohla totiž počítat ani s kladnou odezvou příznivců její strany „Starostové...“, až na případy s velmi defektním vzděláním nebo fanatické stoupence. Zde je možné poukázat spíše na nedostatek sociální inteligence podle špatného odhadu přiměřenosti vlastního chování vzhledem k nedostatečné schopnosti odhadu reakce sociálního okolí nebo naprosté nedbalosti k důsledkům takového chování.

Nedostatečný odhad přiměřenosti nasvědčující nevysokou sociální inteligenci je ještě více patrný z návodu na pití lahve, kterým na svém videu (link v komentáři) obdařila veřejnost. Ukazuje, jak lze pít z lahve a konstatuje, že: „I ve Francii mají taková víčka“ a nezapomene připomenout, že nejdřív je třeba koupit láhev a pak ji otevřít, aby se divák nedomníval, že je možné pít z lahve kterou nemá, a navíc je zavřená. Je zřejmé, že se paní Nerudová domnívá, že její videa sledují jenom idioti, jako by ji vůbec nenapadlo, že na ně může narazit i inteligentní člověk. Podobná instruktáž by snad byla vysvětlitelná, pokud by paní Nerudová měla za sebou léta výuky žáků zvláštní školy. Ona však působila jako vysokoškolská učitelka a vysoká akademická funkcionářka. Na tuto skutečnost poukazuje rovněž sociolog Doc. Petr Sak (link v komentáři). Je možné, že i na univerzitě byly její výklady podobné návodu na pití z láhve.

Za doposud nejlepší důkaz, že paní Nerudová není schopna pochopit fakta, dokonce z ekonomické oblasti, pokládám její tvrzení v diskuzním pořadu „České zájmy v Evropě“ v TV Prima. Jako účastník diskuze jsem uvedl, že Evropská Unie má třikrát vyšší vojenské výdaje než Ruská federace. Chtěl jsem tím dokumentovat, že Rusko, které má třikrát méně obyvatel a vydává třikrát méně na zbrojení, sotva může usilovat o válečné tažení do zemí Evropské unie. Je snad zřejmé, že jsem měl na mysli absolutní výši výdajů (viz. video). Paní Nerudová se poněkud nekultivovaně dožadovala možnosti reagovat, a když jí bylo uděleno slovo, tvrdila, že Rusko má výdaje 8% HDP, zatímco Evropa 2% HDP, takže Rusko má čtyřikrát vyšší výdaje. Ekonomka Nerudová opomenula rozdíl mezi HDP Ruska a HDP Evropské unie, takže procenta jsou neporovnatelná, a hlavně nevypovídají nic o výši výdajů. Je lhotejné, že se ruské výdaje odhadují ve výši 6,7% HDP, ne 8%. Porovnávat výdaje podle HDP nebo třeba podle parity kupní síly (link v komentáři) nedává smysl. Smysl dává jen, kolik kdo vydává peněz, nikoli procent HDP. Za procenta se nedá nic koupit. To paní Nerudová nedokáže jako profesorka ekonomie pochopit. A to je tedy tragédie.

Hlásil jsem se o slovo, abych to uvedl na pravou míru, ale slovo mi moderátorkou nebylo dáno. Bylo však dáno Filipu Turkovi, který mohl uvést konkrétní výdaje v dolarech, čímž potvrdil moje

tvrzení. Paní Nerudová to ani potom nepochopila a na poslance Turka se obořila pokusem o dětinskou urážku, že: „Rozumí všemu jako koza petrželi.“ Děs...

Připomíná to vojenského instruktora, který popřel, že by se voda ve vysoké nadmořské výšce mohla vařit při 90 stupních, protože 90 stupňů je pravý úhel.

Jak je možné, že paní Nerudová byla dokonce nominována jako velmi nadějná kandidátka na úřad prezidenta republiky? A kdyby nemluvila, mohla být zvolena? Jak je možné, že ti, kteří ji nominovali, nerozpoznali úroveň jejích schopností, a když je projevila, byla dále nominována za „Starosty“ do Evropského parlamentu? Předseda strany Rakušan je sice zjevně zcela bezcharakterní, ale inteligenci nepostrádá. Byla zvolena.

Celý případ velmi připomíná hlavní postavu známého amerického filmu „Byl jsem při tom“ (Being There, 1979), kde se mentálně retardovaný zahradník dostane vzhledem ke svým domněle bystrým úsudkům až k prezidentovi a do televize jako expert. Jeho skutečné schopnosti nejsou rozpoznány, protože je osoby v jeho okolí vzhledem k jeho kvalitnímu oblečení nepředpokládají.

Předem se ohrazuji proti případným námitkám, že zneužívám své odborné kvalifikace nebo porušuji lékařské tajemství, a vyjadřuji se k osobně, kterou jsem odborně nevyšetřil. Skutečnosti, na které poukazuji, jsem se totiž nedozvěděl při výkonu lékařského povolání, a jako soudní znalec jsem se někdy musel vyjadřovat na základě zdravotní dokumentace nebo jen výpovědí svědků i k osobám, které již zemřely. Paní Nerudová je živá. Popisuji jen vlastní pozorování, a to i s uvedením alternativních hypotéz.

Často mi občané v žertu říkají, že v Evropském parlamentu mám možnost pozorovat mnoho zajímavých případů. Nepůsobím tam ale v roli psychiatra, mnozí poslanci nemají náhled na svůj stav, a i kdyby měli, léčit se to nedá.

Komické výdaje Evropské unie

Benjamin Kuras 17. května 2025

EU by si měla od Muska vypůjčit čtu těch jeho ajťáků, kteří tak svižně odhalují a pročišťují státní penězovody americké. Určitě by tu taky našli dost mrhání a úspor, abychom si to velké vyzbrojení nemuseli pořizovat na dluh. (Mimochodem, řekne nám někdo, komu bychom to vlastně dlužili, na jaký úrok a jak by se to splácelo?)

Tak dobře, vyházet celou tu zbytečnou byrokracii, zrušit Komisi a Parlament a přidružené štědře placené poskoky, by asi způsobilo prudký nárůst nezaměstnanosti nezaměstnatelných. Ale začít by se mohlo (třeba i s jejich pomocí, ať mají co na práci, dokud tam ještě sedí) těmi výdaji nejkomičtějšími. Mohli bychom na to i dočasně z jejich řad jmenovat nového „Komisaře pro identifikaci komických výdajů“ a celý přidružený direktorát. Ten by „muskovským“ ponořením do peněžních toků mohl osvobodit pár miliard eur na nákup tanků, jímž by nám každá utracená koruna vydělala tři, jak s matematickou přesností spočítal náš premiér.

Spaakovo lešení

Těch komických výdajů by se našla se špetkou humoru pěkná hromada. My zde na odpich navrhneme jeden čerstvý, kolem něhož část

Bruselu vibruje smíchem, zatímco jeho druhá část nechápe, co je na něm směšného, když přijde na pouhých 22 milionů eur. Pojmenujme ho „Spaakovo lešení“, podle „Spaakovy budovy“, hlavního sídla Parlamentu, pojmenovaného po jeho prvním předsedovi. Ta se teď bude opravovat, protože po víc než třiceti letech od postavení nesplňuje všechna EU kritéria „ekologické integrity“.

Ta dvacka milionů se vydá na montáž a demontáž jejího lešení na jeden den každý měsíc do dokončení oprav. Ty parlamentní kancelář projektuje na 6-12 měsíců, realisté odhadují na tři roky. Oprava samotná je propočítaná na 450 milionů a jistě se ještě prodraží, takže dvacka sem dvacka tam – ptačinec.

Zopakujme si to ještě jednou, aby nám nic neuniklo. Lešení u oné opravované budovy se na jeden den v měsíci zbourá a druhý den opět postaví, každý měsíc do dokončení oprav. Proč jako že? Inu protože se v ní tradičně koná poslanecký potlach zvaný „mini-plenární debata“ a poslancům by lešení mohlo spadnout na hlavu. A nemůže se konat jinde, neboť EU nemá v Bruselu podobně velký sál, kam by se vešlo všech 720 poslanců.

Ale mezi europoslanci je i několik inteligentních a kterýsi z nich navrhl, že by se onen potlach mohl konat ve Štrasburku, kam se tak jako tak na pět dní každý měsíc přesouvá celý parlament i s několika desítkami kamionů převážejících všechny příslušné dokumenty a kdovíjaké jiné parafernálie. Ty přesuny samotné přijdou ročně na stovečku milionů. Takže dvacka je vážně ptačinec.

Debata pak proběhla asi takto: To jako se tam a zpět přesouvat za měsíc dvakrát? Ne, troubo, zůstat tam o den dýl. Aha, no vidíš, vole, ale to asi nepůjde. Jak to? To mně mezitím v Bruselu uteče pár melouchů. A jo, vlastně, máš pravdu, mně taky.

Rozhodnutí v době psaní tohoto článku ještě nepadlo, komedie pokračuje. Ale to jen tak malý aperitiv výčtu výdajů, které by nám zbyly na kanóny a rachejtle, kdyby se Parlament zrušil. Ale protože s tím se spíš počítat nedá, budeme muset vymýšlet nové zdroje příjmů. Jedním by mohly být Evropskou komisí už zvažované miliardové pokuty Muskovi a Zuckerbergovi za neplnění cenzurních příkazů zákona o digitálním bezpečí. Druhým by mohly být nové daně.

Zpoplatnění matrací

A tam jsme pro inspiraci našli jednu geniální, kterou vymyslela administrativa státu Maryland. Tu ovládá strana Demokratická, která ve svém státním rozpočtu nahromadila deficit 3,3 miliardy dolarů. V rámci jeho uhrazování zavedla pro svých 6 milionů občanů důvtipnou daň z matrací. Samozřejmě v ní nejde o peníze, ale o ochranu životního prostředí. Říká si „mattress stewardsip program“ čili „program matracové péče“, a jeho účelem je zamezit vyhazování starých matrací do prostředí a zajistit „bezpečné odbavování a recyklaci“.

Žádné strachy, neznamená to, že budou Marilandáky navštěvovat inspektoři a kontrolovat, kolik mají matrací. Jen jim na koupi nové matrace přiklepnou zdanění 6 %, a to už nad obvyklou spotřební daň též šestiprocentní. Na instrukce, jak provádět tu bezpečnou recyklaci, se nějak zapomnělo.

Jestli se někdy doslechnete, že něco podobného tu někdo taky chystá zavést, radujte se, že nás čtou.

Why are people allowed to be stupid but I'm not allowed to point it out???

Aboriginals

Did you know that the 1877 Census of Aborigines in Victoria (yes, despite the lies, they were counted, and not as 'flora and fauna' as often falsely claimed) showed 201 adults and 93 children being full-blood Aborigines and 83 adults and 109 children of mixed blood living on reserves, a total of 486 people? Aboriginal people living off reserves totalled 435 adults and 45 children of full-blood and 51 adults and 50 children of mixed blood, a total of 581, being an overall total of 1,067 Aboriginal people in Victoria 146 years ago. By 1900 the statistics of the time show this remnant population had decreased to about 400, many of whom were by now mixed descent children through interbreeding with the new settlers. The 2021 Census shows that population of people who identify as Aboriginal in Victoria now numbers 66,000, an increase of 65,600 in 121 years, that's just over four generations. Do the numbers – it's not possible. Even Aboriginal people themselves say that out of the 800,000 people in Australia who identify as Aboriginal, at least 300,000 are likely to be fakes! That's 37.5 % likely to be fakes. Do you want to give these people a special say in Federal Parliament, or even State Parliaments for that matter? No We Do Not! And we must put a stop to the State-based 'Voices' popping up everywhere as well. We, the equal custodians of Australia, Do NOT agree with handing over our country to a bunch of elitist white people pretending to be Aborigines! By Hands Of The Constitution. Please share these facts widely - people need to know we're being scammed!

PS: The pic is a staged photo of Victorian Aborigines taken in 1858.

Cheron Long wrote:
My Mob maintains strong ties to Traditional Culture, but what we practise is not “Welcome to Country.”

We continue to hold Corroboree — not as public performances in front of large crowds, but as sacred ceremonies rooted in our Songlines and guided by the authority of our Ancestors. These practices are not meant for broad public display or symbolic presentation. They are cultural obligations carried out with deep spiritual significance.

In the early 1980s, my mob from Peppimenarti made a rare and considered decision to invite the late Slim Dusty to participate in a Corroboree. This was not a brief, symbolic event. It was a sacred gathering that extended over nearly three days. In keeping with our protocols, Slim’s media team and support crew were not permitted to observe or document the ceremony.

This experience highlights the profound difference between genuine cultural practice and modern public gestures such as the “Welcome to Country” and “Acknowledgement of Country.”

Out of genuine respect for Traditional beliefs , cultural authority And All Australians , it is time that the modern, tokenistic “Welcome to Country” and “Acknowledgement of Country” is reconsidered — and discontinued.

Letter form Jacinta Price

Dear Vratislav,

One thing that cannot be forgotten in the washup after an election:

The challenges Australia faces are no different today than they were the day before the election.

And the weakness and inadequacy that characterises Anthony Albanese’s leadership has not changed.

That’s been proven in the last week with Albanese being called out by both the Australian Strategic Policy Institute and US Defense Secretary Pete Hegseth on Labor’s failure to properly fund defence.

I may be starting out in my shadow portfolios of Defence Industry and Defence Personnel, but I’ve long known about the defence crisis we face under Anthony Albanese.

From being given inadequate notice about live fire exercises in our waters to rapidly changing defence technology and cyberattacks from foreign adversaries, our national security environment is heating up.

And that’s before we even think about the high profile wars and conflicts happening overseas.

But over the last three years, instead of preparing to defend our nation, Labor has cut funding.

Before the last election, the Coalition promised that if elected, we would increase defence spending to 2.5% of GDP over five years, and then to 3% of GDP over ten years.

On the other hand, Labor have kept defence spending static at 2% over the last three years, and had no new funding for defence in their last budget.

I think any ordinary Australian would look at the increase in global volatility over the past three years, then look at Labor’s decision to put defence in neutral, and know something has gone wrong.

And it’s not just about increasing spending for the sake of it.

It’s about turning rhetoric into readiness.

It’s about having the defence capability to stand on our own two feet and not just rely on our global alliances, as important as they are.

It’s about stopping the personnel drain by improving pay and conditions and valuing the service of our defence people so more people are willing to join and stay for the long-haul.

Now that our international allies have put Albanese on notice, they must increase spending and make sure it’s going to the right places.

And I’m not going to take a backward step fighting for our men and women in uniform.

If you are one of those in uniform, know that I fully have your back and am committed to ensuring our nation is as strong and safe as it should be.

Yours for REAL solutions,

Jacinta Nampijinpa Price
Senator for the Northern Territory
Shadow Minister for Defence Industry
Shadow Minister for Defence Personnel

Special treatment for Aboriginals and Muslims

Judges in New South Wales are being encouraged to consider closed court hearings or appointing women judicial officers for cases involving Aboriginal Australians and Muslim to promote “cultural safety”.

The Australian newspaper reports, the recommendations are carried in updates to the "Equality Before the Law” guide book for Judges, compiled by the Judicial Commission.

The suggestions guides Judges on legal procedures and urges them to recognize their own "unconscious racial and cultural biases” when dealing with minority groups like Aboriginal and Muslim people.

Similarly, the Bench Book also includes a detailed explanation of the Islamic concept of jihad to clarify what it claims is 'the Muslim tradition' of non-violence.

Read more
<https://bit.ly/4n907Iu>